

ΘΥΕΛΛΗΣ

Γλώσσα μας η ισότητα, πατρίδα μας η Γη

Λεπτομέρεια στην πρώτη σελίδα του Δελτίου Θυελλής για την αποκλεισμό των μεγάλων τμημάτων των ελλήνων εργαζομένων από την κρίση.

εν υπάρχει αμφιβολία ότι η νεοφιλελεύθερη διαχείριση της κρίσης καταργεί κοινωνικά δικαιώματα δεκαετιών, «πτωχεύει» την εργασία, ανατρέπει τις συνθήκες ζωής μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού, γενικεύει τη φτώχεια και την ανασφάλεια. Μπορούμε να πούμε ότι στα πεδία των αρμοιβών, των εργασιακών σχέσεων και της κοινωνικής ασφάλισης ικανές μερίδες των ελλήνων εργαζομένων βρίσκονται πλέον αντιμέτωπες με παρόμοια κατάσταση με αυτή που βιώνουν την τελευταία 20ετία οι αλλοδαποί εργαζόμενοι οι οποίοι ζουν στην Ελλάδα: μειωμένα ημερομήσιθια, ανασφάλιστη εργασία, ασύδοτες απολύσεις κ.λπ. Φυσικά, η καθημερινότητα των ντόπιων εργαζομένων δεν περιλαμβάνει την ξενοφοβία, το ρατσισμό και την καταστολή που υφίστανται συνεχώς οι μετανάστες-ριες, ωστόσο επαληθεύεται η πρόβλεψη ότι η υπερεκμετάλλευση και ο κοινωνικός αποκλεισμός των οικονομικών προσφύγων ανοίγουν το δρόμο για την υποτίμηση των συνθηκών εργασίας και ζωής των ελλήνων εργαζομένων.

Και τι γίνεται τώρα με αυτούς που δεν είχαν δικαιώματα και πριν από την κρίση; Παρότι «δεν είχαν να χάσουν παρά μόνο τις αλυσίδες τους», οι μετανάστες παραμένουν το πλέον καταπιεσμένο κομμάτι του εργαζόμενου πληθυσμού με ραγδαίους ρυθμούς επιδείνωσης: Τα κλεισίματα καταστημάτων και βιοτεχνιών, καθώς και η πτώση της οικοδομικής δραστηριότητας απογειώνουν τη μεταναστευτική ανεργία, η γενική μείωση των εισοδημάτων των ελλήνων εργαζομένων και συνταξιούχων πλήττει την οικιακή εργασία, που αποτελεί αποκλειστικά μεταναστευτική απασχόληση, η υπερπροσφορά κακοπληρωμένης και ελαστικοποιημένης εργασίας στους τομείς του τουρισμού, της εστίασης και των μεταφορών μεγεθύνει τόσο την εκμετάλλευση όσο και την ανεργία των αλλοδαπών εργαζομένων.

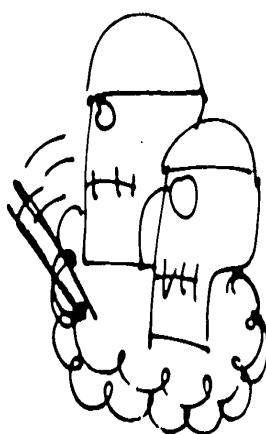
Όλα αυτά συνοδεύονται από την ένταση του αποκλεισμού μεγάλων τμημάτων των μεταναστών-ριών από τις υπηρεσίες υγείας και εκπαίδευσης, την δύξη της κρατικής καταστολής με όχημα την «πάταξη της εγκληματικότητας» και την «εμπέδωση της ασφάλειας», την αύξηση των φασιστικών επιθέσεων σε αλλοδαπούς και τη θωράκιση των ελληνικών συνόρων, χερσαίων και θαλάσσιων, διαμορφώνουν το ζιφερό τοπίο της ζωής των οικονομικών και πολιτικών προσφύγων στην Ελλάδα. Τοπίο που αντιστοιχεί πλήρως με την κατάσταση η οποία επικρατεί στις χώρες προέλευσής τους, όπου η ιμπεριαλιστική παγκοσμιοποίηση, αφού λεηλάτησε τους φυσικούς πόρους και κατέστρεψε την εγχώρια παραγωγή, τώρα παροικύνει την εκμετάλλευσή τους εξαρτώντας τες πλήρως από την αδηφαγία των πολυεθνικών και την

οικονομική τρομοκρατία του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας.

Το ζήτημα της ταξικής ενότητας εγχώριων και αλλοδαπών εργαζομένων, εκτός από τη συνολική ιδεολογική αξία του ή αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση προϋποθέτει την ενότητα των καταπιεσμένων ανεξάρτητα από φύλο, εθνική προέλευση, χρώμα, γλώσσα, θρησκεία και σεξουαλικό προσανατολισμό, έχει διπλή πολιτική σημασία: Αφενός, μας επιτρέπει να δημιουργήσουμε αποτελεσματικό μέτωπο αντίστασης στην καπιταλιστική επίθεση [μην ξεχνάμε ότι οι μετανάστες αποτελούν μεγάλο τμήμα της εργατικής τάξης στην Ελλάδα] και, αφετέρου, μόνο με αυτό τον τρόπο μπορούμε να αναχαιτίσουμε τις διαιρετικές πολιτικές των κυρίαρχων και των ενδοταξικό ανταγωνισμό που γεννούν η ρευστότητα και η ανασφάλεια σε περιόδους κρίσης.

Με αυτή την έννοια, όσο δύσκολη και αν είναι η εποχή, όσο πολλά — και σκληρά — κι αν είναι τα μέτωπα που αντιμετωπίζουμε, ο αγώνας για νομιμοποίηση και ίσα δικαιώματα όλων των μεταναστών-ριών, η οργανική ένταξη των αλλοδαπών εργαζομένων στα εργατικά σωματεία, η ισότιμη συμμετοχή τους σε κάθε δομή αντίστασης και αλληλεγγύης που δημιουργείται, όπως, π.χ., στις Επιτροπές Αγώνα στις συνοικίες, η μετωπική αντιπαράθεσή μας με την κυρίαρχη ρητορική περί «εγκληματικότητας» και «ασφάλειας», ο αγώνας για να διαλυθεί η FRONTEX, να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στα σύνορα και να χορηγείται πολιτικό άσυλο σε όλους τους πρόσφυγες πολέμου, κατοχής και δικτατοριών (πρέπει να) αποτελούν άμεση προτεραιότητα για την Αριστερά και το κοινωνικό κίνημα.

Υπάρχει δυνατότητα μιας αποτελεσματικής κοινωνικής αντεπίθεσης στην κλιμακούμενη κυβερνητική επίθεση; Διαφαίνονται πιθανότητες η Αριστερά να πρωταγωνιστήσει στο μετασχηματισμό της διάχυτης λαϊκής οργής σε κοινωνική και πολιτική αντίσταση για την ανατροπή των μέτρων (ή, έστω, την αναχαίτιση των επερχόμενων); Μπορεί να υπάρξει «αριστερή έξοδος» από την κρίση, δηλαδή επικράτηση μιας πολιτικής προς οφέλος των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων; Σε ποιο βαθμό η οξύτητα και η αντιφατικότητα της κρίσης αποτελούν ευνοϊκό περιβάλλον για την ανάπτυξη ταξικού αντικαπιταλιστικού κινήματος και τη ριζική αλλαγή των συσχετισμών υπέρ των «από κάτω»;

Αν και ήδη έχουν εκδηλωθεί σημαντικές αντιστάσεις στην Ελλάδα και υπάρχει, αναξιοποίητο προς το παρόν, ακόμα πιο σημαντικό «κοινωνικό δυναμικό», δεν είμαι ιδιαίτερα αισιόδοξος για τη θετική έκβαση των προπογούμενων ερωτημάτων, τόσο για «αντικειμενικούς» λόγους (που αφορούν κυρίως το βάθος και την ένταση της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης της κρίσης και τους δυσμενείς διεθνείς κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς) όσο και «υποκειμενικούς» (που σχετίζονται με τη γενική ιδεολογικοπολιτική κατάσταση της κοινωνίας και βεβαίως την αντίστοιχη της υπαρκτής Αριστεράς και του οργανωμένου κινήματος, ιδιαίτερα του εργατικού συνδικαλιστικού).

Με αυτή την έννοια, χρειαζόμαστε μια συστηματική εξέταση των γενικών δυνατοτήτων που μας εξασφαλίζει (αλλά και των αντίστοιχων δυσκολιών που μας προκαλεί) η συγκυρία και των συγκεκριμένων δυνατοτήτων που διαθέτουμε (αλλά και των δυσκολιών που αντιμετωπίζουμε) εμείς. Τούτο είναι απαραίτητο για να επινοήσουμε τους καταλληλότερους τρόπους αξιοποίησης των ευκαιριών της περιόδου (λαϊκή οργή, αμφισβήτηση του πολιτικού συστήματος, απόκτηση από νέους εργαζόμενους αγωνιστικών εμπειριών κ.λπ.), αλλά και –ίσως σημαντικότερο – για να αντεπεξέλθουμε στους κινδύνους της Ιοκονομική καχεξία και απογοήτευση, αύξηση των φοβικών συνδρόμων και του ενδοταξικού ανταγωνισμού, απόρριψη του πολιτικού συστήματος από τα δεξιά κ.λπ.).

Η κρίση ενώνει και ταυτόχρονα διαλύει

Το νεοφιλελεύθερο σχέδιο διαχείρισης της κρίσης στοχεύει – σχηματικά – στην έξοδο από την κρίση με αυξημένες δυνατότητες κερδοφορίας για τα δυναμικά τμήματα του κεφαλαίου και απαξίωση τμημάτων του που δεν μπορούν να ανταποκριθούν στο σκληρό ανταγωνισμό – κυρίως όμως με την «πτώ-

Κρίση και Αριστερά:

χευστή» και την «κοινωνική υποτίμηση» της μισθωτής εργασίας, τη γενική επιδείνωση των συνθηκών παραγωγής και των δρών αναπαραγωγής της εργατικής τάξης (με την πλέον ευρεία έννοια του όρου). Ο «καπιταλισμός ρεαλισμός» γνωρίζει ότι αυτό το σχέδιο παροξύνει την κοινωνική πόλωση, γ' αυτό ακριβώς, αφενός, αναβαθμίζει την κρατική καταστολή για να αποφύγει το μετασχηματισμό της «αντικειμενικής» κοινωνικής πόλωσης σε «υποκειμενική» ταξική πάλη και, αφετέρου, χρησιμοποιεί την κρατική καταστολή για να μετατρέψει την πραγματική κοινωνική πόλωση σε εξήσου πραγματική (αν και τόσο ψευδή ως προς τα δεδομένα και τα νοήματά της) ενδοταξική διαίρεση, μέσω κυρίως των ιδεολογισμάτων της «ασφάλειας» και της εγκληματικότητας.

Γενικά, η μεγάλη κοινωνική, πολιτική και ιδεολογική πύττα που υπέστησαν η Αριστερά (σε όλες της εκδοχές της) και οι εργαζόμενοι τις τελευταίες δεκαετίες καθορίζει το πλαίσιο – και τα όρια – της δράσης και της αποτελεσματικότητάς τους την περίοδο της κρίσης. Δεν συμφωνώ με όσους υποστηρίζουν ότι οι συνέπειες της κρίσης μπορούν να λειτουργήσουν ως αυτοτελής παράγοντας πολιτικοποίησης και ριζοσπαστικοποίησης των «από κάτω». Η κατάσταση της «υποκειμενικότητας» (δηλαδή, της Αριστεράς και του κινήματος) πριν από την εκδηλώση της κρίσης προσδιορίζει το βαθμό της παρέμβασής της σε αυτή, χωρίς, προφανώς, αυτό να αποκλείει μέσα στην κρίση η «υποκειμενικότητα» να προχωρήσει σε τέτοιους μετασχηματισμούς που θα της επιτρέψουν να αυξήσει την επιρροή και την αποτελεσματικότητά της πάντα υποστεί τέτοιες μεταλλάξεις που θα επιδράσουν διαλυτικά για την ίδια. Σε αυτή την εν μέρει προδιαγεγραμμένη και την εν μέρει διαμορφούμενη πορεία, η αγωνιστική στάση όλων των ρευμάτων της Αριστεράς απέναντι στα νέα μέτρα, οι αλλεπάλληλες γενικές απεργίες (με πρωταγωνίστρια αυτή της 5ης Μαΐου, που χτυπήθηκε «από μέσα» με την εγκληματική αθλιότητα του θανάτου των τριών εργαζομένων της Marfin), οι συνεχείς διαδηλώσεις και οι πρώτες αποποιεις ταξικής κινηματικής ενότητας (με χαρακτηριστικότερα δείγματα το Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων και τις Επιτροπές Αγώνα σε – λίγες ακόμα – συνοικίες) είναι τα καλά νέα. Τα κακά νέα (εκτός από την οικονομική καχεξία και την εργοδοτική τρομοκρατία που δεν επιτρέπουν σε πολλούς εργαζόμενους να οργανωθούν και να απεργήσουν, καθώς και την ιδεολογικοπολιτική σύγχυση μεγάλου μέρους του εργαζόμενου πληθυσμού, που συμπυκνώνεται στην αποδοχή του «τα μέτρα είναι άδικα, αλλά αναγκαία») βρίσκονται στην αδυναμία της

Αριστεράς να αρθρώσει εκείνο το λόγο και να πάρει εκείνες τις πρωτοβουλίες που να αποδεικνύουν όχι γενικά στο «εθνικό ακροατήριο», αλλά σε ευρέα τμήματα των εργαζομένων ότι μπορεί να υπάρξει έξοδος από την κρίση προς οφέλος τους και στην αδυναμία του ευρύτερου κινήματος να πείσει ότι οι απεργίες δεν γίνονται για «την τιμή των όπλων», αποφεύγοντας παράλληλα την προπαγανδιστική καταγγελιολογία και τα «αντικαπιταλιστικά» ευχολόγια.

Προφανώς το έργο της Αριστεράς και του κινήματος δεν είναι εύκολο. Ακόμα και ανήντα σε πολύ καλύτερη κατάσταση, πάλι δεν θα ήταν εύκολο (το παράδειγμα της κρίσης του 1929 είναι εύγλωττο). Πολύ σχηματικά, πιστεύω το εξής: Η κρίση, επιδεινώνοντας και ομογενοποιώντας τις συνθήκες εκμετάλλευσης, «αντικειμενικά» δημιουργεί όρους ενοποίησης και χειραφέτησης των «από κάτω», επειδή όμως ρευστοποιεί και επιβαρύνει τις συνθήκες παραγωγής και αναπαραγωγής της μισθωτής εργασίας, «υποκειμενικά» δημιουργεί όρους κατακερματισμού, ατομικοποίησης και παραίτησης των «από κάτω».

Με αυτή την έννοια, η Αριστερά και το κίνημα, εκτός από την αποκάλυψη των υπευθύνων της κρίσης και του αντικοινωνικού χαρακτήρα της νεοφιλελεύθερης διαχείρισής της Ιπρωταρχικό καθίκον για την απόκρουση της κυριαρχητικής ρητορικής και το στοιχειώδη εξοπλισμό όσων υφίστανται τα μέτρα, οφείλουν, τόσο στο πεδίο του λόγου όσο και στο αντίστοιχο της δράσης, όχι να εντείνουν γενικά και αόριστα τη λαϊκή οργή (αυτή περισσεύει, όμως η τελική πολιτική μορφοποίησή της θα αποτελέσει προϊόν της φοράς του «ταξικού εκκρεμούς»), αλλά να ενθαρρύνουν την κοινωνική αυτοπεποίθηση,

ΣΟΥΔΟΥΛΕΙΑ

ΚÍΝΔUNOI KAI EUKAIARÍEΣ

την αυτοοργάνωση και την αυτενέργεια των «από κάτω». Όσο δύσκολο και αν είναι αυτό, είναι το μόνο που μπορεί να αμφισβητήσει έμπρακτα τον κατακερματισμό, την ατομικοποίηση και την παραίτηση που προκαλεί η κρίση.

Σαφής λόγος, κοινωνική γείωση και αυτοοργάνωση

Σε γενικές γραμμές, η Αριστερά (ΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ακροαριστερές οργανώσεις) είναι κατηγορηματικά αντίθετη στα μέτρα από αντικαπιταλιστική – και όχι απλώς αντινεοφιλελεύθερη – σκοπιά. Αυτό που της λείπει είναι μια ενωτική, σαφής και στοχευμένη μεταβατική «πλατφόρμα». Έτσι, η επιχειρηματολογία της κατακερματίζεται και διαχέεται (επιβενούμενη από το σεκταρισμό και τον προπαγανδισμό...) και οι διάφορες συνιστώσεις της είναι ευάλωτες είτε σε μια ημιτελή αστικορεφορμιστική κριτική της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης της κρίσης (με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα τον ΣΥΝ) είτε σε έναν πρωτόγονο εθνοκεντρικό αντικαπιταλισμό (ΚΚΕ και τμήματα της άκρας Αριστεράς).

Χωρίς να θεωρώ το πολιτικό πρόγραμμα λύση για όλα τα προβλήματα του κινήματος και της Αριστεράς και διαφωνώντας πλήρως με τις σχολαστικές συζητήσεις «επί του πλαισίου», νομίζω ότι η θέση της άρνησης πληρωμής του χρέους, συνοδευόμενη από τις αντικαπιταλιστικές μεταβατικές διεκδικήσεις της εθνικοποίησης των τραπεζών, της δήμευσης της εκκλησιαστικής περιουσίας και του παγώματος των στρατιωτικών δαπανών

μπορούν να εξασφαλίσουν στην Αριστερά τον αναγκαίο ιδεολογικοπολιτικό κορμό ώστε, αφενός, να οριοθετείται ως ο μοναδικός ανταγωνιστικός χώρος στη νεοφιλελεύθερη διαχείριση της κρίσης και, αφετέρου (το σημαντικότερο), την αναγκαία πειστικότητα στο ερώτημα «ποιος πρέπει να πληρώσει για την κρίση και πού θα βρεθούν χρήματα». Είναι προφανές ότι ούτε η διαγραφή του χρέους ούτε οι υπόλοιπες διεκδικήσεις μπορούν να πραγματωθούν με τους υπάρχοντες εσωτερικούς και διεθνες συσχετισμούς – κατά τη γνώμη μου, υπερβαίνουν την Ευρωπαϊκή Ένωση και το αστικό πλαίσιο εξουσίας. Αυτό όμως που τις καθιστά εξαιρετικά αναγκαίες στον παρόντα χρόνο έγκειται στο ότι είναι οι μοναδικές που απαντούν στην πραγματικότητα της κρίσης με πραγματικό τρόπο υπέρ των συμφερόντων των εργαζομένων. Βεβαίως, για να αποδειχθούν χρήσιμες (δηλαδή, να εμπνεύσουν, να συσπειρώσουν και να κινητοποιήσουν μεγάλα τμήματα των «από κάτω») πρέπει να διεκδικηθούν με ενωτικό και στοχευμένο τρόπο, συνδυασμένες με αντίστοιχα αιτήματα όπως η απαγόρευση των απολύσεων και το επίδομα ανεργίας χωρίς προϋποθέσεις.

Μια τέτοια στρατηγική, εκτός των εγγενών προβλημάτων της Αριστεράς και του κινήματος, αναμετράται (ως προς την πειστικότητα και την αποτελεσματικότητά της) με δύο κομβικά ζητήματα: Πρώτον, τη διεθνή διάσταση της κρίσης και της διαχείρισής της (ιδιαίτερα στην Ελλάδα η δικτατορία της ΕΕ και του ΔΝΤ αναδεικνύει αυτή τη διάσταση σε πρωταρχική), επομένως και την ανάγκη διεθνού συντονισμού των αγώνων, πρωτίστως στο χώρο της Μεσογείου δεύτερον, την έλλειψη εκείνου του κοινωνικοπολιτικού υποκειμένου

που θα αποτελέσει τον κορμό της αντεπίθεσης στη νεοφιλελεύθερη διαχείριση της κρίσης, οικοδομώντας την «εναλλακτική πρόταση» για μια έξοδο από την κρίση προς δόφειος των εργαζομένων. Η ριζοσπαστική Αριστερά, αρνούμενη κατηγορηματικά να συμμετάσχει καθ' οιονδήποτε τρόπο στη συνδιαχείριση της κρίσης, οφείλει να οικοδομεί εκείνη την «υποκειμενικότητα» που θα δίνει τις μάχες του σήμερα και θα προβάλλει την αντικαπιταλιστική υπέρβαση του αύριο – κατά τη γνώμη μου, στην Ελλάδα πρόπλασμα αυτής της «υποκειμενικότητας» αποτελούν αρκετά κόμματα και οργανώσεις της Αριστεράς, πολλά εργατικά σωματεία και οι Επιτροπές Αγώνα που δημιουργούνται στις συνοικίες.

Αμφιβάλλω αν θα ανατρέψουμε τα μέτρα ή θα αποτρέψουμε τα επόμενα, ωστόσο πιστεύω ότι στην περίοδο αντιμετωπίζουμε δύο «κερδίσιμα στοιχήματα: Να αναχαιτίσουμε τον κατακερματισμό και τον ενδοταξικό ανταγωνισμό και, παράλληλα, να δημιουργήσουμε ένα κοινωνικό, μαχητικό αντικαπιταλιστικό κίνημα. Και τα δύο έχουν ιδεολογικές προϋποθέσεις, αλλά δεν διεκδικούνται ιδεολογικά μόνο με κοινωνικά γειωμένο και πολιτικά πρακτικό τρόπο. Τούτο πρωτίστως σημαίνει ότι δεν αρκούν οι κλασικές απεργίες και διαδηλώσεις (όσο αναγκαίες κι αν είναι), ότι δεν αρκεί οι Επιτροπές Αγώνα να αποτελούν μέτωπο αριστερών οργανώσεων (όσο απαραίτητη κι αν είναι αυτή η μορφή ενότητας). Χρειαζόμαστε συνελεύσεις αντίστασης και αλληλεγγύης, συγκεκριμένες διεκδικήσεις σε επίπεδο συνοικίας που να εμπνέουν και να ενώνουν, δομές έμπρακτης αλληλεγγύης και αλληλοβιοθείας, οπιδήποτε δηλαδή μπορούν να επινοήσουν και να πραγματώσουν άνθρωποι με διαφορετικές ανάγκες, εμπειρίες και επίπεδα συνείδησης που συνυπάρχουν σε χώρους που εξασφαλίζουν την πολιτική συμμετοχή και την κοινωνική παρέμβαση, ευνοούν τη συλλογική αυτοοργάνωση και την ατομική πρωτοβουλία.

Είναι σίγουρο ότι η «παραδοσιακότητα» της Αριστεράς και του ευρύτερου κινήματος στην Ελλάδα τούς επιτρέπει να ανθίστανται στην καπιταλιστική επίθεση και να παραμένουν από τα πιο μαζικά και αγωνιστικά στην Ευρώπη. Ενδεχομένως η υπέρβαση του κομματοκεντρισμού και της κλασικής πολιτικής διαμαρτυρίας να τους επιτρέψει να πρωταγωνιστήσουν στη διαμόρφωση της κοινωνικοπολιτικής «υποκειμενικότητας» που επιβάλλουν η οξύτητα της επίθεσης, η γενίκευση της φτώχειας, η αύξηση του κοινωνικού κατακερματισμού, αλλά και η ένταση της λαϊκής αγανάκτησης, η αμφισβήτηση του πολιτικού συστήματος και η διάθεση πολλών «από κάτω» να αγωνιστούν τώρα.

Νίκος Γιαννόπουλος

Το τέλος της κοινωνικής ασφάλισης

Το νέο μοντέλο κάλυψης των κοινωνικών κινδύνων στην Ελλάδα, όπως προκύπτει και από το σχέδιο νόμου που κατατέθηκε στη Βουλή αυτές τις ημέρες, τελεί σε απόλυτη συνάρτηση με τον συνολικότερο σχεδιασμό των οικονομικών και πολιτικών ελίτ για το μέλλον της χώρας. Οι νεοφιλεύθερες δυνάμεις που διακυβερνούν τη χώρα εγκατεστημένες στο εξωτερικό επιχειρούν να ανατρέψουν σε εξαιρετικά σύντομο χρονικό διάστημα ότι είχε απομείνει από τις εργατικές κατακτήσεις του περασμένου αιώνα.

Οι ανατροπές που εισηγείται η ελληνική κυβέρνηση δεν προβληματίζουν τόσο για τις παραμετρικές αλλαγές που προωθούνται (αιχμήση ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, διάρκεια εργάσιμου βίου, τρόπος υπολογισμού των συντάξεων) όσο, κυρίως, για τη μετατροπή της δομής του συστήματος και της φιλοσοφίας από την οποία διεπόταν επί σειρά δεκαετιών. Η μετάλλαξη της φύσης της κοινωνικής πολιτικής από δημοκρατική και αναδιανεμητική σε κεφαλαιοποιητική και ανταποδοτική υποβαθμίζει τη σύνταξη από συλλογικό δικαίωμα σε επιβράβευση ιδιωτικών προσπαθειών εντός και κυρίως εκτός των ορίων του συστήματος.

Το κράτος αποχωρεί σταδιακά από την πάλαι ποτέ τριμερή χρηματοδότηση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης (ΣΚΑ), αντικαθιστά τη βασική σύνταξη με ένα αριγάρις προνοιακού χαρακτήρα επίδομα στο ύψος των (κατ' ανώτατο δριο) 360 ευρώ και εναποθέτει τις ελπίδες για την περαιτέρω συμπλήρωση του ποσού της σύνταξης από τη μία, στην αυτοτελή βιωσιμότητα των ταμείων επικουρικής ασφάλισης και με από την άλλη, στις προοπτικές ανταπόδοσης των προσπαθειών εξοικονόμησης πόρων από την εργασία στον ατομικό ασφαλιστικό «κουμπαρά» του καθενός.

Όμως, το σύνολο των προϋποθέσεων που τίθενται ακόμη και για το μέγιστο ποσοστό αναπλήρωσης των συντάξεων (μόλις 40,2% για 40 χρόνια εργασία!) καθιστούν πρακτικά αναποτελεσματική τη νέα ρύθμιση ως προς την επίτευξη του στόχου της κάλυψης του κινδύνου της γήρανσης, ωθώντας με μαθηματική ακρίβεια — τη σκέψη όλων και τα χρήματα σών δύνανται — σε εξωσυστημικές δομές και παροχές, άρα στην ιδιωτική ασφάλιση.

Σε αυτή την ευκταία (για τα αρπακτικά της αγοράς) εξέλιξη συνδράμουν άμεσα όλες οι διατάξεις του τριπλού τρομοκρατικού χτυπήματος (νόμοι 3833, 3845 και 3846) της άρχουσας τάξης ενάντια στο εισόδημα και στα εργασιακά δικαιώματα των μισθωτών, αλλά και των νέων «ελεύθερων» επαγγελματιών ή αυτοαπασχολούμενων (νόμος 3844).

Χαμηλές αριθμίες, ευέλικτες εργασιακές σχέσεις, μεγάλα διαστήματα ανεργίας και ημι-ανεργίας, κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, αίσθημα ασυδοσίας της εργοδοτικής πλευράς συνιστούν τις αναγκαίες συνθήκες για την ενίσχυση της εκτεταμένης εισφοροδιαφυγής αποδυναμώνοντας οικονομικά τα ταμεία και καθιστώντας την αδηλωτή απασχόληση ακόμη πιο θελτική για την εργοδοτική πλευρά και σχεδόν επιβεβλημένη για την εργατική.

Η διάσταση αυτή αποτυπώνεται πολύ γλαφυρά στην περίπτωση των μεταναστών εργατών, την ύπαρξη των οπίων προφασίζονται ότι αγνοούν οι επαγγελματίες αναλογιστές ή δημογράφοι και οι πολιτικοί σχεδιαστές του νέου τοπίου στο ασφαλιστικό. Η επιλογή του συστήματος των ενσήμων, που στην ουσία εγγυάται την εισφοροδιαφυγή και την εν όλω ή εν μέρει μαύρη εργασία του 20% και πλέον των μισθωτών της χώρας, συμπληρώνεται από το εργόσημο των κατ' οίκουν απασχολούμενων και των εργατών γης. Ταυτόχρονα, τα ελάχιστα όρια παραμονής στη χώρα (35 έτη) για τη θεμελίωση της προνοιακής-βασικής σύνταξης και τα διατηρούμενα εμπόδια πρόσβασης στην επίσημη διαμονή και εργασία ακόμη και για όσους γεννιούνται στην Ελλάδα μετατρέπουν την ασφάλιση σε Γολγοθά, την (αξιοπρεπή) συνταξιοδότηση σε άθλο και τους ίδιους τους ενδιαφερόμενους σε σύγχρονους σκλάβους των εργοδοτών τους.

Η εμπιστοσύνη στους δημοκρατικούς θεσμούς κλονίζεται ανεπανόρθωτα.

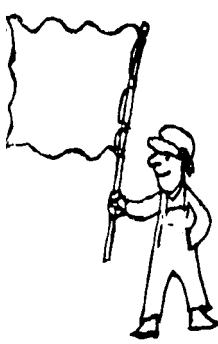
Για τη νομιμότητα ή τη νομιμοποίηση αυτών των αντικοινωνικών μεθοδεύσεων έχουν ειπωθεί πολλά και θα ειπωθούν ακόμη περισσότερα. Το θωρηκτό του νεοφιλεύθερισμού έχει τη δυνατότητα να αποφεύγει

με περίτεχνους χειρισμούς τους σκοπέλους της αντισυνταγματικότητας που εγείρονται κατά καιρούς, είτε με νομικές (κατάθεση ξεχωριστού νομοσχεδίου για το ασφαλιστικό των δημοσίων υπαλλήλων στην Ελλάδα) είτε με αμιγώς πολιτικές παρεμβάσεις (αιχμήση ΦΠΑ στη Ρουμανία ως απάντηση στην κρίση των δικαστικών αρχών περί την αντισυνταγματικότητα της περιοπής των συντάξεων).

Εντούτοις, ενώ δυναμιτίζεται η αλληλεγγύη ως συστατικό του χαρακτήρα και της λειτουργίας του ΣΚΑ ταυτόχρονα ανατροφοδοτείται στο επίπεδο της κοινωνικής αντίδρασης και ανασύνταξης, είτε με τεχνικούς όρους (υπαγωγή στο ΙΚΑ των υπαλλήλων του δημοσίου και των ΟΤΑ από το 2011) είτε με πολιτικούς. Άλλωστε, η φτώχεια και η εξαθλίωση στην οποία καταδικάζονται ολόκληρες γενεές και κυρίως τα πιο αδύναμα στρώματα (χαμηλόδιμοι, νέοι εργαζόμενοι, γυναίκες, μετανάστες) ανατρέπουν άρδην το χάρτη των υφιστάμενων τάξικών διαστρωμάτωσεων και συσπειρώνουν τους από κάτω σε πρωτόγνωρες βάσεις.

Οι υιοθετούμενες ρυθμίσεις διαμορφώνουν ένα σύστημα το οποίο είναι αντικοινωνικό και ενισχύει το αίσθημα γενικευμένης ανασφάλισης για τους εργαζόμενους. Είναι δε τόσο άδικες οι διατάξεις του νομοσχεδίου ώστε η επόμενη μέρα, στην περίπτωση μάλιστα της ψηφιστής του από συρρικνωμένη κοινοβουλευτική πλειοψηφία, δεν θα περιλαμβάνει μόνο τη διαμαρτυρία αλλά και μορφές αντίστασης που αναμένεται να συμπαρασύρουν τους υπευθύνους της ασφαλιστικής απορύθμισης στον πάτο της δεξαμενής των πολιτικών αποβλήτων.

Αποστόλης Καψάλης

Εργασιακές σχέσεις:

Αποχαιρετώντας τα τελευταία προσχήματα...

Hκυβέρνηση, αφού επιχείρησε να περάσει την πιο οδυνηρή αντεργατική μεταρρύθμιση με διαδικασίες κράτους εκτάκτου ανάγκης, τελικά παλινωδεί με καταθέσεις και αποσύρσεις άρθρων προς ψήφιση στη Βουλή και μάλλον θα ψηφίσει τις αλλαγές μες στο βαθύ καλοκαίρι. Όχι πως έχει και ιδιαίτερη σημασία στην πραγματικότητα αν η... συντεταγμένη πολιτεία νομιθετεί με προεδρικά διατάγματα ή με νόμους: Μην ξεχνάμε ότι με κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες έχουν περάσει πλήθος νομοθετημάτων σε βάρος του κόσμου της εργασίας τα τελευταία χρόνια (ευελιξία χρόνου εργασίας, ενοικίαση εργαζομένων, συμβάσεις stage κ.λπ.). Η βιασύνη όμως του κεντρικού επιτελείου της κυβέρνησης υπογραμμίζει σίγουρα τη διάθεση να σφραγιστεί κάθε ενδεχόμενη ρωγμή και να βουλώσουν στόματα. Όποτε κι αν ψηφιστεί, το νέο πλαίσιο εργασιακών σχέσεων ξεπερνάει ακόμα και τις τολμηρότερες προσδοκίες των εργοδοτών των τελευταίων δύο δεκαετιών και ανοίγει το δρόμο για την πιο δραματική αύξηση της ανεργίας, την απόλυτη εξατομίκευση των σχέσεων εργασίας, την τελική αποξίωση της διαπραγματευτικής δυνατότητας των συνδικάτων.

Σε γενικές γραμμές, πέρα από επιμέρους τροποποιήσεις που θα προκύψουν ως τη διαμόρφωση της τελικής κυβερνητικής πρότασης, οι τομείς που θα υπάρξουν ανατροπές είναι οι παρακάτω:

Απολύσεις και αποζημιώσεις

Αυξάνεται το όριο των ομαδικών απολύσεων και για τις μικρές επιχειρήσεις και για εκείνες άνω των 150 εργαζόμενων. Στη δεύτερη περίπτωση δε, το ποσοστό γίνεται υπερδιπλάσιο (από 2% σε 5%). Άλλαζει παράλληλα προκλητικά το καθεστώς καταβολής αποζημιώσεων. Μέχρι τώρα υπήρχε η δυνατότητα να καταβάλλεται το 50% της προβλεπόμενης αποζημίωσης εφόσον ο εργοδότης προειδοποιούσε τον εργαζόμενο τόσους μήνες όσοι είναι και οι μισθοί που δικαιούται ως αποζημίωση. Αυτός ο χρόνος παλιότερα έφτανε μέχρι και 24 μήνες, πράγμα που σημαίνει ότι πρακτικά ήταν ανεφάρμοστη η ρύθμιση επειδή ήταν αδύνατος τόσο μακροχρόνιος προγραμματισμός και, επομένως, καταβαλλόταν το σύνολο της αποζημίωσης.

Τα όρια αυτά τώρα προτείνεται να μειωθούν δραματικά. Για παράδειγμα, για υπαλλήλους που έχουν υπηρετήσει είκοσι χρόνια απαιτείται πλέον χρόνος προειδοποί-

ησης τριών μηνών αντί δεκαέξι, πράγμα που σημαίνει ότι επειδή είναι εύκολος ο προγραμματισμός, ειδικά για τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις, οι αποζημιώσεις θα μειωθούν στο μισό. Το τελευταίο είναι και ο λόγος που ακούμε εργοδοτικές οργανώσεις, όπως η ΓΣΕΒΕΕ και η ΕΣΕΕ, να φελλίζουν αντιρρήσεις, φοβούμενες ότι ευνοείται η ανταγωνιστικότητα των μεγάλων επιχειρήσεων που μπορούν να προγραμματίζουν αφειδώς απολύσεις και να ρεφάρουν τις συνέπειές τους με τα νέα μέτρα. Οι ρυθμίσεις θεωρούνται για αυτόν το λόγο και προάγγελος συγχωνεύσεων μεγάλων τραπεζικών οργανισμών και άλλων επιχειρήσεων και ιδιωτικοποίσεων ΔΕΚΟ. Αν προστεθεί στα παραπάνω το χαμηλότατο ύψος των επιδομάτων ανεργίας, το μείγμα γίνεται δυναμίτης.

Συλλογικές συμβάσεις και προσφυγή σε διαιτησία

Σύμφωνα με το μέχρι σήμερα ισχύον πλάσιο, η δυνατότητα διαιτησίας εξασφάλιζε την υπογραφή κλαδικών συμβάσεων εργασίας που ρύθμιζαν τους μισθούς σε ύψος ευνοϊκότερο της Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης (ΕΣΣΕ). Αυτό συνέβαίνει διότι στην περίπτωση μη συμφωνίας στην υπογραφή της κλαδικής σύμβασης, οι εργαζόμενοι μπορούσαν να προσφύγουν στον Οργανισμό Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ) και με τη διαδικασία της μεσολάβησης να επαναληφθούν οι διαπραγματεύσεις παρουσία μεσολάβητών και να υπογραφεί η σύμβαση. Άλλιώς, αν η εργοδοτική πλευρά αρνιόταν την πρόταση της μεσολάβησης, οι συνδικαλιστικές οργανώσεις μπορούσαν να προσφύγουν μονομερώς σε διαιτησία και να εκδοθεί από τους διαιτητές απόφαση που επείχε θέση σύμβασης.

Σημειώτεον ότι ο ΟΜΕΔ λειτουργεί ως ανεξάρτητος οργανισμός επίλυσης των εργατικών διαφορών 20 χρόνια, οπότε και αντικατέστησε (v. 1876/90) τα Διαιτητικά Δικαστήρια που εξέδιδαν αποφάσεις στο όνομα των κυβερνητικών προτεραιοτήτων και των εργοδοτικών πιέσεων. Παρά το ότι η υπογραφή και εφαρμογή των συλλογικών συμβάσεων δεν είναι σε καμιά περίπτωση ζήτημα νομικής κυρίως ρύθμισης αλλά προκύπτει από το γενικότερο πλαίσιο που διαμορφώνουν οι εργατικοί αγώνες και η συνδικαλιστική ετοιμότητα και κινητοποίηση των κλάδων, η δυνατότητα μεσολάβησης λειτουργούσε ως δίκτυο εργατικής προστασίας σε πολλές περιπτώσεις, ειδικά αν τα σωματεία που εμπλέ-

κοντανά ήταν δραστήρια.

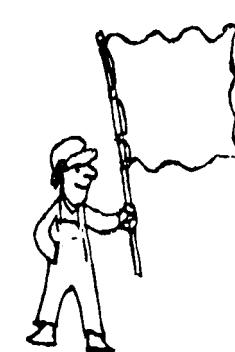
Οι προτεινόμενες ρυθμίσεις της κυβέρνησης αφορούν την κατάργηση της δυνατότητας μονομερούς προσφυγής σε διαιτησία από συνδικαλιστικές οργανώσεις αν δεν γίνει αποδεκτή η πρόταση που διαμορφώνεται στο στάδιο της μεσολάβησης. Άλλαζει επίσης ο τρόπος καθορισμού των διαιτητών, που θα επιλέγονται με κοινή αποδοχή από κατάλογο προσώπων ή θα κληρώνονται, αντίθετα με όσα δριζε ο v. 1876/90, σύμφωνα με τον οποίο η επιλογή γινόταν με συγκεκριμένα, γενικά ισχύοντα κριτήρια. Κι αυτό γιατί, διπώς είπε ο Λοβέρδος, οι εργοδότες δηλώνουν δυσαρεστημένοι από τη στάση και τις αποφάσεις μεσολάβητών και διαιτητών. Επιπλέον, με τα μέτρα που ήδη έχουν ψηφιστεί ανατρέπεται η ιεραρχία των συμβάσεων αφού οι κλαδικές είναι δυνατό να ρυθμίσουν τα μεροκάματα με όρους δυσμενέστερους της ΕΣΣΕ. Τέλος, σε περίπτωση μη υπογραφής νέας σύμβασης λόγω μη συμφωνίας εργοδοσίας - σωματείου προκύπτει κενό συλλογικής ρύθμισης και οι όροι εργασίας των νεοπροσλαμβανόμενων είναι αποτέλεσμα ατομικής διαπραγμάτευσης.

Η έννοια των συλλογικών συμβάσεων όμως αποδυναμώνεται πλήρως και επειδή με το νέο εργασιακό πλαίσιο καταργείται η έννοια του κατώτατου μισθού: Για τους νεοεισερχόμενους στην αγορά μέχρι 25 ετών ο μισθός προτείνεται στο 80-85% του ποσού που ορίζει η ΕΣΣΕ. Το κάρδρο της εργατικής προστασίας που επιφυλάσσεται στην εργαζόμενη νεολαία συμπληρώνει η θεσμοθέτηση Συμβάσεων Μαθητείας με ποσοστό αμοιβής στο 70% για νέους από δεκαπέντε ως δεκαοκτώ χρόνων.

Ο εφιάλτης θα γίνει νόμος του κράτους και με τη βούλα του Κοινοβουλίου πριν το Σεπτέμβρη, ωστόσο η κατάθεσή του καθυστερεί για να δισθέι δημοκρατικοφανής μορφή στην αλλαγή με συνέχιση της επιδιώξης επαφών με τους «κοινωνικούς εταίρους» — έχει μείνει άραγε κανείς που τα παίρνει αυτά στα σοβαρά; Καθυστερούν όμως και γιατί τα μηνύματα που λαμβάνει το ΠΑΣΟΚ από τη συνδικαλιστική του βάση δεν είναι και τα πιο ενθαρρυντικά. Άρον άρον διακόπηκε η συνάντηση συνδικαλιστών με τον Σ. Ξυνίδη στην Ιπποκράτους. Το ουσιαστικό θέμα όμως είναι, πέρα από την αντιστασιακή ρητορεία των κυβερνητικών συνδικαλιστών, πώς θα γίνει, έστω και στο χείλος της καταστροφής, τα σωματεία να ανασυγκροτήσουν τις δυνάμεις τους και να συσπειρώσουν τους εργαζόμενους στη βάση ενός διαρκούς και σταθερού μαχητικού μετάπου απέναντι σε κράτος και εργοδοσία.

Καλομοίρα Σωτηρίου

Εργασιακά

Μετά τον οικονομικό στραγγαλισμό

Στις αρχές Ιουνίου δόθηκε στη δημοσιότητα από το υπουργείο Υγείας μια περίληψη σχεδίου νόμου που αναγγέλλει δύο πολύ σοβαρές αλλαγές στο καθεστώς λειτουργίας του ΕΣΥ:
Α) Καθιερώνει τη λεγόμενη ολοήμερη λειτουργία των νοσοκομείων, δηλαδί τη λειτουργία τις απογευματινές και βραδινές ώρες τακτικών ιατρείων, χειρουργείων και διαγνωστικών εξετάσεων, με πληρωμή του κάστους για κάθε ασθενή μέσω του ασφαλιστικού του ταμείου ή της ιδιωτικής ασφάλειάς του ή και από την τσέπη του. Και επειδή τα ταμεία έχουν οδηγηθεί στη γνωστή κατάσταση με την κατάρρευση και του κλάδου υγείας, μένει μόνο η τσέπη των ασθενών. Από τα έσοδα του νοσοκομείου θα πληρώνονται τα έξοδα διαφόρων λειτουργιών του, μεταξύ αυτών και οι εφημερίες των γιατρών και οι υπερωρίες του υπόλοιπου προσωπικού! Αποτελεί μια επί το αντίδραστικότερο επικαιροποίηση του νόμου Παπαδόπουλου του 2001, που καθιέρωσε τα ιδιωτικά απογευματινά ιατρεία μέσα στο νοσοκομείο, όπου και πάλι πλήρωνε ο ασθενής από την τσέπη του ή το ταμείο του και ένα ποσό κατανεμόταν στο γιατρό και το άλλο στα έσοδα του νοσοκομείου. Αυτό είχε οδηγήσει την τελευταία 10ετία τους γιατρούς που τους επιτρέποταν αυτό το ιδιωτικό ιατρείο (επιμελητές Ά και πάνω) να εκτρέπουν τη δωρεάν

για τον κόσμο τακτική πρωινή λειτουργία προς την απογευματινή επί πληρωμή.

Το σχέδιο της Ξενογιαννακοπούλου επεκτείνει το θεσμό και στους επιμελητές Β' και τους ειδικευόμενους και τους προτρέπει να κάνουν ιδιωτικό τακτικό έργο για να μπορούν να πληρωθούν τις εφημερίες που αναγκαστικά θα κάνουν, πέρα από ένα πολύ μικρό αριθμό που θα πληρώνονται ως επίδομα. Θυμίζω εδώ πως ο ίδιος νόμος Παπαδόπουλου καθιέρωνε τα ιδιωτικά συνεργεία και τις εργολαβίες μέσα στα νοσοκομεία και δύριζε μάλιστα ότι οι υποστηρικτικές λεγόμενες λειτουργίες (σίτιση, πλυντήρια, φύλαξη, καθαριότητα, τεχνικά συνεργεία) θα δίνονται σε ιδιώτες ακόμα και αν κοστίζουν ακριβότερα από την πρόσληψη μόνιμου προσωπικού (άρθρο 13 του νόμου 3889/2001). Όριζε επίσης ο νόμος αυτός ότι 20% των κρεβατιών των δημόσιων νοσοκομείων θα μπορούν να δεσμεύονται για εξυπρέτηση υψηλών συμβολαίων με ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες, με το επιχείρημα να έρθουν στο δημόσιο έσοδα που διαφεύγουν στις μεγάλες ιδιωτικές κλινικές. Το τελευταίο δεν εφαρμόστηκε μέχρι σήμερα, παρ' όλο που επαναδιατυπώθηκε και στο νόμο Κακλαμάνη του 2005, αλλά τώρα επανέρχεται πιο επιθετικά από την κυβέρνηση, αφού με το πρόγραμμα σταθερότητας έχει μειωθεί η κρατική επιχορήγηση στο ΕΣΥ κατά 60% για το 2010.

Β) Αξιοποιώντας τον «Καλλικράτη» και,

μέσα από τη γνωστή φιλολογία διοικητικού εξορθολογισμού και άμβλυνσης δήθεν των περιφεριακών ανισοτήτων, εντάσσει στους νέους δήμους όλες τις δομές της δημόσιας πρωτοβάθμιας περίθαλψης και πρόνοιας (τα κέντρα υγείας, τα περιφερικά ιατρεία και ίσως και τα μικρά νομαρχιακά νοσοκομεία), αποσύροντας ουσιαστικά το κράτος από την ευθύνη χρηματοδότησης των περιφερειακών δομών του ΕΣΥ και καταργώντας την εργασιακή σχέση του μόνιμου δημόσιου λειτουργού για το υγειονομικό προσωπικό. Η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων μέσα στο ΕΣΥ για όλους τους εργαζόμενους, από το γιατρό μέχρι την τραπεζοκόμο, είναι βέβαια ήδη μια πραγματικότητα (με τα stage, τους επικουρικούς, τους εργαζόμενους με μπλοκάκι ακόμα και στις μονάδες εντατικής θεραπείας, τις εργολαβίες στην καθαριότητα, τη σίτιση, τη φύλαξη κ.λπ.), αλλά το πέρασμα στους δήμους με τη γνωστή οικονομική τους δυσπραγία θα σημάνει τη γενίκευση των συμβάσεων έργου μέσω των δημοτικών επιχειρήσεων. Όπου έργο θα ορίζεται η συμμετοχή στην παροχή της λεγόμενης βασικής ή ελάχιστης δέσμης υπηρεσιών (όπως επανειλημμένα έχει διατυπωθεί ο όρος σε ευρωπαϊκά και ελληνικά κείμενα-ντιρεκτίβες) και περιλαμβάνει την ελάχιστη φροντίδα υγείας που πρέπει να απολαμβάνει κάποιος-α έτσι ώστε να μην πεθαίνει αβοήθητος στο δρόμο, σε πλήρη

του ΕΣΥ, έρχεται και η κατάργησή του

Εργασιακά

αντιστοιχία με τη βασική σύνταξη των 360 ευρώ. Καμιά σχέση δεν έχει αυτό βέβαια με την πλήρη, ισότιμη, ποιοτική και δωρεάν προσφερόμενη περιθαλψη και φροντίδα υγείας, από την πρόληψη μέχρι την αποκατάσταση που προέβλεπε ο αρχικός νόμος για το ΕΣΥ, και που διακρύσσει και σήμερα το ριζοσπαστικό τμήμα των υγειονομικών.

Είναι εντελώς σαφές ότι σε μια περίοδο όπου αμφισβητείται μέσω του Μνημονίου κάθε εργασιακό και ασφαλιστικό δικαίωμα και ο κόσμος της εργασίας γυρνάει εκατό χρόνια πίσω, με 20-30% ανεργία και μισθούς πείνας, ακόμα και η υπαρξη ενός δημόσιου καθολικού και δωρεάν συστήματος υγείας - πρόνοιας, έστω και υποβαθμισμένου ποιοτικά, είναι εκτός συζήτησης για την αστική πολιτική εξουσία, παρ' όλο που για τους εργαζόμενους είναι αναγκαίο όσο ποτέ. Για την ΕΕ του κεφαλαίου, που προσπαθεί να ξεπεράσει την κρίση συντρίβοντας την εργασία, το κοινωνικό κράτος γενικά αποτελεί βαρίδι, κατάλοιπο της μεταπολεμικής εποχής που συμπήκωνε ένα διαφορετικό συσχετισμό δύναμης, με το λαϊκό παράγοντα σε σαφώς καλύτερη θέση και με το ίδιο το κεφάλαιο να έχει τότε ανάγκη τη διευρυμένη αναπαραγωγή της εργατικής

δύναμης.

Η κυβέρνηση προσπάθησε να καλύψει τις αντιδραστικές αλλαγές μέσα από την επικοινωνιακή προβολή της δήθεν κόντρας με τα άνομα συμφέροντα των προμηθευτών. Στην πραγματικότητα, οι ίδιοι άνθρωποι που υπέγραφαν τις εξωφρενικές υπερτιμολογήσεις φαρμάκων και υλικών, που ανέχονταν επί χρόνια την κατασπατάληση δημόσιου χρήματος από το οποίο πολλοί από αυτούς έτρωγαν κιόλας, που συνέβαλλαν με ποικίλες αποφάσεις τους στην ιδιωτικοποίηση των νοσοκομείων και στη διόγκωση του επιχειρηματικού τομέα της περιθαλψης, παρουσιάστηκαν τώρα ως προστάτες του δημόσιου, ενώ δεν έθιξαν ούτε στο ελάχιστο την υπερκερδοφορία των εταιρειών φαρμάκου και ιατρικού εξοπλισμού. Ο διακανονισμός που τελικά έγινε, περικόπτει για τα μάτια ένα 10-15% από τα χρωστούμενα προς τους προμηθευτές, όταν στην Ελλάδα οι υπερτιμολογήσεις (πέρα από ένα λογικό ποσοστό κέρδους που υπάρχει και στην υπόλοιπη ΕΕ) ξεπερνούν ίσως κατά μέσο όρο και το 300%, και αφήνει άθικτο το καθεστώς ασυδοσίας όλου του ιδιωτικού τομέα της υγείας, από την παραγωγή και διανομή του φαρμάκου μέχρι την παροχή των

υπηρεσιών περιθαλψης. Χαρακτηριστικά αναφέρω ότι για δέκατη συνεχόμενη χρονιά δόθηκε νομοθετικά η δυνατότητα παράτασης για τη συμμόρφωση των ιδιωτικών εργαστηρίων, κλινικών και διαγνωστικών κέντρων στα προεδρικά διατάγματα του 2001, που έθεταν κάποιες στοιχειώδεις προδιαγραφές στη λειτουργία τους!

Η ομοσπονδία των νοσοκομειακών γιατρών απέρριψε ως απαράδεκτο το σχέδιο νόμου (που η κυβέρνηση, κατά δήλωσή της, θα προσπαθήσει να ψηφίσει μέσα στο καλοκαίρι στο θερινό τμήμα) και καλεί τις γενικές συνελεύσεις των κατά τόπους ενώσεων να υπερψηφίσουν την πρότασή της για απεργία διαρκείας με την κατάθεσή του στη Βουλή. Καλεί, επίσης, όλες τις ομοσπονδίες και τα πρωτοβάθμια σωματεία δημόσιου και ιδιωτικού τομέα σε συντονισμό δράσεων για να μην περάσει η τελειωτική υπονόμευση του ΕΣΥ, αλλά και να απαιτηθεί, στον αντίποδα, η χρηματοδότηση ενός πλήρους, καθολικού και αποκλειστικού δημόσιου και δωρεάν συστήματος υγείας.

Θιδωρής Ζδούκος

Επιτροπή Κατοίκων 7ου Διαμερίσματος: Καμπάνια για να σώσουμε τα δημόσια νοσοκομεία

Κυβέρνηση - ΕΕ - ΔΝΤ κατεδαφίζουν ασφάλιση και υγεία
Νοσοκομεία απελαύνεται με λουκέτο, δεσμοπαραίρετα χρεώνονται σε ιδιότες, ζητά απόθεντα κινητεύονται, τα δικαιώματα των εργαζόμενων καταπονούνται

Διεκδικούμε δημόσια, πραγματικά δύναμην υγεία για όλους

• Ανοιχτά νοσοκομεία για όλο το λαό
• Προσλήψεις προσωπικού
• Αυξήσεις στους μισθώσ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

ΠΕΜΠΤΗ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 7 μ.μ., ΜΕΤΡΟ ΠΑΝΟΡΜΟΥ

Με τη συμμετοχή συνδικαλιστών από τα νοσοκομεία της περιοχής μας

Επιτροπή Φορέων και Σωματείων Επιτροπή Κατοίκων 7ου Διαμερίσματος

Hτοπική Επιτροπή Κατοίκων 7ου Διαμερίσματος συγκροτήθηκε στην ανοιχτή εκδήλωση που έγινε στην πλατεία του Αγ. Δημητρίου, στους Αμπελοκήπους στις 9 Ιουνή και στην οποία συμμετείχαν πάνω από 120 άτομα. Μία από τις δράσεις που αποφασίστηκαν είναι μια τοπική διαδήλωση, την Πέμπτη, 1 Ιούλη, με θέμα την υπεράσπιση της δημόσιας υγείας.

Η δραστηριοποίηση στο ευαίσθητο πεδίο της δημόσιας υγείας είναι πολύ φυσικό να απασχολεί μια επιτροπή φορέων και σωματείων που προσπαθεί να συσπειρώσει τους κατοίκους της περιοχής στη λογική υπεράσπισης των δημόσιων αγαθών και αγωνιστικής διεκδίκησης ενάντια στην επιχειρούμενη κατάργηση κάθε μορφής κοινωνικής προστασίας. Το θέμα της υποβάθμισης των δημόσιων νοσοκομείων δεν μπορεί παρά να απασχολεί όλους τους εργαζόμενους και κυρίως όσους είναι αποκλεισμένοι από τη δωρεάν περιθαλψη,

όπως οι ανασφάλιστοι και οι μετανάστες. Στόχος της καμπάνιας είναι επιπλέον να αναδειχτεί η σημασία της συμπαράστασης της κοινωνίας στον αγώνα των εργαζόμενων στα νοσοκομεία για προσλήψεις προσωπικού και καλύτερες συνθήκες εργασίας.

Σε συνεργασία με ορισμένα από τα σωματεία και τις ριζοσπαστικές παρατάξεις στα νοσοκομεία της περιοχής (Ερυθρός, Άγιος Σάββας και Ελπίς) οργανώθηκαν περιοδείες στα νοσοκομεία και εξορμήσεις στη γειτονιά, σε πλατείες, στη λαϊκή αγορά, στο μετρό. Στην εκδήλωση της Πέμπτης, 1 Ιούλη, χαιρέτισαν συνδικαλιστές από τον ΟΚΑΝΑ, τον Ερυθρό, τη β' ΕΛΜΕ, από φοιτητικό σχήμα της Ιατρικής Σχολής και έγινε τοπική διαδήλωση, όπου μοιράστηκε υλικό για το θέμα.

Αντώνης Καραβάς

Το «νέο σχολείο» (ή το φτηνό ευέλικτο σχολείο) είναι εδώ

Xορτάσαμε από μεταρρυθμίσεις για την παιδεία που γίνονται στο πόδι χωρίς να πάρουν υπόψη την εκπαιδευτική κοινότητα και τους μαθητές. Όλες απέτυχαν. Άλλες καταργήθηκαν από το εκπαιδευτικό κίνημα και άλλες απλά υπάρχουν στα χαρτιά. Άλλη μία μεταρρύθμιση λοιπόν για την παιδεία. Τα συνθήματά της: «πρώτα ο μαθητής», «η τσάντα στο σχολείο», «νέο σχολείο». Ωραία συνθήματα αλλά μόνο αυτό.

Το νέο σχολείο της κ. Διαμαντοπούλου και του ΠΑΣΟΚ χαρακτηρίζεται από:

- 35 ώρες μάθημα για όλους τους μαθητές.
- Εισαγωγή ως νέων αντικειμένων των αγγλικών (στις μικρές τάξεις) και της πληροφορικής.
- Μηδενικές προσλήψεις εκπαιδευτικών και μηδενικές χρηματοδοτήσεις σχολικών μονάδων.
- Αξιολόγηση εκπαιδευτικών και αυτοαξιολόγηση σχολικών μονάδων.

Μια μεταρρύθμιση όμως δεν ξεκινά με αυξήσεις ωρών και μαθημάτων χωρίς να πάρνει υπόψη της τα ερευνητικά δεδομένα. Τι σημαίνει για ένα όχρονο να διδάσκεται την αγγλική γλώσσα παράλληλα με τη μητρική και τι σημαίνει να κάθεται σε μια καρέκλα 7-8 ώρες μέσα στα γκρίζα και σκοτεινά κτίρια χωρίς θέρμανση (λόγω έλλειψης χρημάτων) το χειμώνα, τρώγοντας ξηρά τροφή μέχρι να επιστρέψει στο σπίτι αργά το απόγευμα; Μήπως θα πρέπει να μαθαίνει να δουλεύει σκληρά από μικρός ή σε αντίστοιχα συνθήκες, ώστε μεγαλώνοντας να μπει στην αγορά εργασίας έτοιμος — ή, ευέλικτος ή φτηνά αμειβόμενος ή και με σκυμμένο το κεφάλι;

Με τη μεταρρύθμιση, λέει η υπουργός, θα καταργηθεί η παραπαιδεία. Μόνο που ξεχνά να πει πώς τα παιδιά θα πηγαίνουν τώρα φροντιστήριο αγγλικών από την α' Δημοτικού.

Ανακοινώνεται ότι δεν θα γίνουν προσλήψεις και αφήνεται να εννοηθεί ότι θα βολευτούμε με τους «πλεονάζοντες» εκπαιδευτικούς ή με διδασκαλία καθηγητών στο Δημοτικό. Δεν λένε ότι θα χρειαστούν συμπτύξεις τάξεων και συγχωνεύσεις σχολείων, έτσι ώστε να εξοικονομηθεί προσωπικό. Λένε όμως με περίσσια γνώση ότι είναι αντιπαραγωγικό να δουλεύει ο εκπαιδευτικός σε μια τάξη με 15 μαθητές. Το σωστό είναι να έχει 25-30!

Πουθενά στα επίσημα κείμενα δεν γίνεται η παραμικρή αναφορά στις τεράστιες, διαχρονικές ευθύνες του κράτους στον τομέα της εκπαίδευσης. Κουβέντα για την υποχρηματοδότηση, τις ελλιπείς υλικοτεχνικές υποδομές, τα ανεπαρκή κτίρια, την προχειρότητα και

ανευθυνότητα στην κατάρτιση των αναλυτικών προγραμμάτων, τα κακογραμμένα λερήμην των εκπαιδευτικών βιβλία. Κουβέντα για τα κενά, την ωρομισθία, τους πετσοκομένους πια μισθούς. Οι ευθύνες εντοπίζονται, αποκλειστικά, στους συνήθεις ύποπτους, τους εκπαιδευτικούς! Εξ ου και η αξιολόγησή τους.

Με τη αλλαγή της κυβέρνησης είχαμε και αλλαγή στην ονομασία του υπουργείου Παιδείας. Καθόλου τυχαία ονομάζεται πλέον υπουργείο Παιδείας και... Διά Βίου Μάθησης. Κατά το «γηράσκω αει διδασκόμενος» φαίνεται ότι θα δουλεύουμε μέχρι τα βαθιά γεράματα χωρίς ανάσα, θα μαθαίνουμε, θα καταρτίζομαστε, για να μπορούμε να αλλάζουμε δουλειές, να υποαμειβόμαστε, να μένουμε άνεργοι και να τα βάζουμε με το κακό το ριζικό μας.

Δεν είναι τυχαία, λοιπόν, η χρονική στιγμή. Μέσα στη λαϊλαπα της επίθεσης κατά των κοινωνικών και εργασιακών δικαιωμάτων έρχεται η μεταρρύθμιση. Σε αυτή τη συγκυρία, που δύλια γύρω καταρρέουν, η μεταρρύθμιση βρίσκεται ο έδαφος της. Ποιος θα ασχοληθεί με το αν τα παιδιά παραμένουν και δουλεύουν στο σχολείο 35-40 ώρες ή αν το σχολείο δεν έχει χρήματα, όταν γύρω βιώνουμε την ανεργία, τις περικοπές, την ανασφάλεια, τα δάνεια;

Το «νέο σχολείο» θα πετάξει έξω τα παιδιά των φτωχών και των μεταναστών. Κάποιοι από αυτούς είχαν πρόσβαση στην ανώτερη και ανώτατη εκπαίδευση μέχρι σήμερα. Τώρα πλέον, όμως, θα γυρίσουμε στη δεκαετία του '60-'70, που οι αποκλεισμοί ήταν πολύ σκληρότεροι. Με τις συγχωνεύσεις και καταργήσεις σχολείων πολλές γειτονίες δεν θα έχουν το δικό τους σχολείο και θα πρέπει να μετακινηθούν. Αυτό θα το κάνουν αυτοί που θα έχουν χρήματα.

Με το σχέδιο «Καλλικράτης» στο μέλλον τα σχολεία θα περάσουν στους δύμους. Οι φτωχοί δύμοι, οι πολυυπληθείς, δεν θα μπορούν να χρηματοδοτούν τα σχολεία, οπότε αυτά θα κλείνουν. Κάτι που έγινε στην Αγγλία επί Θάτσερ, όπου είδαμε σχολεία να κλείνουν και εκπαιδευτικούς να απολύνονται. Εκεί είδαμε διασχωρισμούς σχολείων σε «κακά» και «καλά».

Το σχολείο δεν είναι έξω από την καθημερινότητα όλων των ανθρώπων. Το σχολείο όπου πήγαμε, όπου πηγαίνουμε, όπου θα πάμε όλοι μας είναι αυτό που μας διαμορφώνει, που μας εξελίσσει ως άτομα. Το αν είναι καλό ή κακό μάς αφορά όλους.

Βάσω Νικολάου

Μέσα Μαζικής... Εργασιακής Ανασφάλειας

Aπολύσεις, «εθελούσιες», επισφάλεια, «ψηλοκάκια», μαύρη και απλήρωτη εργασία. Στο εργοστάσιο των ΜΜΕ, η κρίση και η επίκληση της κρίσης έχουν διαμορφώσει τον τελευταίο, τουλάχιστον, χρόνο καθεστώς φόβου και ανασφάλειας σε εφημερίδες, περιοδικά, τηλεοπτικούς σταθμούς, ραδιόφωνα, διαδικτυακά πόρταλ και ενημερωτικές ιστοσελίδες. Πιο σωστά: Έχουν εντείνει το φόβο και την ανασφάλεια που υπήρχαν πάντα στον κλάδο των εργαζόμενων στα ΜΜΕ, καλά ή λιγότερο καλά καλυμμένη.

Το τελευταίο χτύπημα πήταν η απόλυτη 850 συμβασιούχων από την EPT, στην πλειονότητά τους άνθρωποι που εργάζονταν σε καθημερινή βάση καλύπτοντας «πάγιες και διαρκείς ανάγκες». Παρά τις κινητοποιήσεις τους – που άφησαν εκτός αέρα τις πρωινές ενημερωτικές εκπομπές της EPT για μέρες –, από 1ης Ιουλίου έχασαν όλοι τις δουλειές τους, χωρίς αποζημιώσεις βεβαίως αφού δεν πήταν μόνιμοι. Ακολουθούν σε λίγες μέρες 200 ακόμη... Το καρότο που έχει πεταχτεί λέει ότι το Σεπτέμβριο θα ανοίξουν 700 θέσεις εργασίας στην EPT. Ποιοι, πώς, με τι όρους θα τις καλύψουν, παραμένει αδιευκρίνιστο.

Είχαν προηγηθεί, και συνεχίζονται, απολύσεις και «εθελούσιες» έξοδοι σε όλα σχεδόν τα «μαγαζιά» των ΜΜΕ. Ενδεικτικά: Στον Όμιλο Ανδρουλιδάκη (Κόσμος του Επενδυτή μεταξύ άλλων) οι απολύσεις τεχνικών συνεχίζονται με

ρυθμό 4-5 το μήνα. Στην Ελευθεροτυπία απολύθηκαν πρόσφατα δύο εργαζόμενοι στο γραφιστικό ατελίε Ιούνας με σοβαρό πρόβλημα υγείας, ανακοινώθηκε ότι όσοι έχουν συμπληρώσει τα χρόνια συνταξιοδότησης φεύγουν, κόπηκαν οι εξωτερικοί συνεργάτες, τα ένθετα 9 και Γεω ανέστειλαν την έκδοσή τους. Στην Απογευματινή, οι εργαζόμενοι έχουν δύο μήνες να πληρωθούν. Στον Βήμα FM έχουν απολύθει δεκάδες εργαζόμενοι. Στον ΔΟΛ συνολικά, αποψιλώνονται σταθιακά τα τμήματα με σποραδικές απολύσεις. Με «εθελούσιες» έχουν φύγει από τον ALPHA περίπου 170 εργαζόμενοι τον τελευταίο χρόνο. Στον ΣΚΑΪ συνεχίζονται οι απολύσεις τεχνικών. Κι ας μην ξεχάσουμε το περσινό «κανόνι» του Ελεύθερου Τύπου με θύματα 450 εργαζόμενους. Οι μειώσεις μισθών (π.χ.: Μακεδονία) ή οι απόπειρες μείωσης μισθών είναι επίσης πια κοινή πρακτική σε όλα τα ΜΜΕ. Κι αυτά ενώ η ανασφάλιση εργασία, η εργασία με μπλοκάκι, η απλήρωτη συχνά εργασία, ήταν ηδη καθεστώς. Τώρα προστίθεται και η ανεργία.

Ενοείται, βέβαια, πώς όλα τα παραπάνω αφορούν τους χιλιάδες εργαζόμενους στα ΜΜΕ που αμείβονται στην καλύτερη περίπτωση με τα ποσά της συλλογικής σύμβασης. Για να πάρετε μια γεύση από το θεωρητικά προνομιούχο χώρο: Δημοσιογράφος με 8 χρόνια αποδεδειγμένη προϋπορεστική χωρίς τις περιόδους εργασίας με μπλοκάκι ή τις περιόδους χωρίς ασφάλιση, άρα ηλικίας γύρω στα 33 με 37 χρόνια παίρνει 1.300 ευρώ. Τη μοίρα των υπόλοιπων εργαζόμενων, με τα μέτρα για το Ασφαλιστικό,

ακολουθούν βεβαίως και οι εργαζόμενοι στα ΜΜΕ.

Η απροθυμία ή βραδυπορία του συνδικαλιστικού οργάνου μας να υπερασπιστεί τα μέλη του έχει ακυρώσει οποιαδήποτε προσπάθεια αντίδρασης. Οι προσπάθειες να τελειώσει (επιτέλους...) η εποχή Σόμπολου στην προεδρία της ΕΣΗΕΑ δεν τελεσφόρησαν, με ευθύνες πολλάν. Οι δημοσιογράφοι συμμετέχουν στις απεργίες για τα μέτρα της κυβέρνησης, αλλά όχι σε όλες. Το δε Ενιαίο Συνδικάτο Εργαζόμενων στον Τύπο μοιάζει πολύ μακρινό όνειρο.

Στα γραφεία των εργαζομένων στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης επικρατεί μαζική ανησυχία, «ποιος είναι ο επόμενος» που θα απολυθεί, «ποιο θα είναι το επόμενο» έντυπο, εφημερίδα, σταθμός που θα κλείσει. Οι ιδιοκτήτες σείσουν τα φύλλα με τα οικονομικά αποτελέσματα που δείχνουν ζημιές και μείωση της διαφημιστικής δαπάνης (και της κρατικής βεβαίωσης), χωρίς ποτέ να αναφέρονται στα κάθε είδους κέρδη τους στο παρελθόν, και επιχειρούν «εξορθολογισμούς», ξεκαθαρίσματα, έμμεσες απολύσεις, μειώσεις δαπανών και, χωρίς άλλα προσχήματα, απολύσεις. Οι εργαζόμενοι στα ΜΜΕ βρίσκονται στη γωνία, και η διάθεση για οργάνωση αντιστάσεων είναι δυστυχώς μικρή.

A.P.N.

Εργασιακά

Τα ελληνοτουρκικά σύνορα στο επίκεντρο της ευρωπαϊκής (αντι)μεταναστευτικής πολιτικής

Hεξαγωγή της καταστατικής πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκτός της ευρωπαϊκής επικράτειας και, ιδιαίτερα, η πολιτική διμερών συμφωνιών επαναπροώθησης με τρίτες «ασφαλείς» χώρες (χώρες προέλευσης και ενδιάμεσες, όπως η Λιβύη, το Μαρόκο, η Σενεγάλη και η Μαυριτανία), με αντάλλαγμα χρηματοδότηση, «αναπτυξιακή βοήθεια», διευκολύνσεις στην έκδοση βίζας κ.ο.κ., έχουν εκτρέψει τις μεταναστευτικές διαδρομές προς τα ελληνοτουρκικά σύνορα και έχουν αυξήσει σημαντικά τον αριθμό των μεταναστών που περνούν /& και εγκλωβίζονται στην Ελλάδα στο δρόμο τους προς τη Βόρεια και Δυτική Ευρώπη. Σύμφωνα με τα στοιχεία της FRONTEX, κατά το 2008 οι συλλήψεις για παράνομη είσοδο στην Ελλάδα αντιστοιχούσαν στο 75% των συνολικών συλλήψεων στην ΕΕ.

Αυτό το καλοκαίρι, με την εγκατάσταση του πρώτου περιφερειακού γραφείου της FRONTEX στον Πειραιά, την εξαγγελία της «μεγαλύτερης και ακριβότερης» διακρατικής θαλάσσιας επιχείρησης «Ποσειδών» στο Αιγαίο και τη δραστηριοποίηση αξιωματικών της FRONTEX στα κέντρα κράτησης για τη «διαλογή» των μεταναστών, αποτυπώνεται μια νέα κατάσταση όσον αφορά την εμπλοκή της ΕΕ στη διαχείριση του μεταναστευτικού ζητήμα-

τος στην Ελλάδα.

Στο επίπεδο της εφαρμοζόμενης πολιτικής οι κυβερνητικές εξαγγελίες για τα νέα «κέντρα ταυτοποίησης - screening centers» και για την αναθεώρηση των διαδικασιών ασύλου παραπέμπουν σε μια προσπάθεια εξορθολογισμού και «εξευρωπαίσμού» της μεταναστευτικής πολιτικής. Στην πραγματικότητα, ωστόσο, η δύναση της καταστολής, η με στρατιωτικούς όρους αντιμετώπιση των μετακινούμενων μεταναστών και μια αναδυόμενη βιομηχανία απελάσεων ενδύνονται το μανδύα ενός συμπονετικού ανθρωπισμού και επιχειρείται να νομιμοποιηθούν ως «μοναδικός δρόμος» μιας κοινής ευρωπαϊκής μεταναστευτικής πολιτικής.

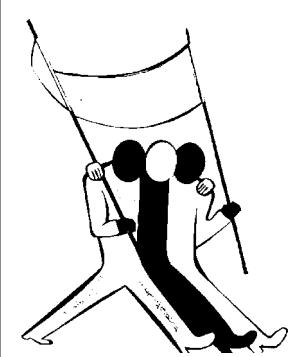
Μία ευρεία επικοινωνιακή εκστρατεία συνοδεύει και νομιμοποιεί τη σκλήρυνση και στρατιωτικοποίηση του συνοριακού καθεστώτος και διαμορφώνει ιδεολογικά την αντίληψη της μεταναστευτικής ως «απειλής» και των μεταναστών-ριών ως «κινδύνου» ή «εχθρού», δημιουργώντας διάχυτο κλίμα ανασφάλειας που τροφοδοτείται από την οικονομική κρίση και τις αντικοινωνικές πολιτικές και τροφοδοτεί, με τη σειρά της, την άνοδο της Ακροδεξιάς.

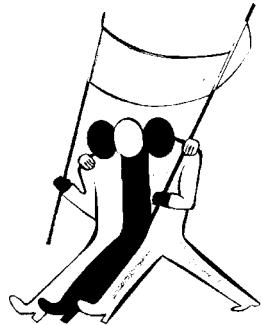
Η δύναση της καταστολής και το διάχυτο αίσθημα ανασφάλειας και ξενοφοβίας δεν

περιορίζονται, βέβαια, στα εξωτερικά σύνορα. Από την Αθήνα ως τη Θεσσαλονίκη, από την Πάτρα ως την Ηγουμενίτσα, από τα Χανιά ως την Ξάνθη, οι επιχειρήσεις-σκούπα, η αυξηση των ακροδεξιών επιθέσεων, η περιστολή των δικαιωμάτων και συχνά ο αποκλεισμός από τα στοιχειώδη δικαιώματα, ορίζουν την καθημερινή πραγματικότητα των μεταναστών-ριών και επιτάσσουν τη συντονισμένη απάντηση του κινήματος αλληλεγγύης.

Στις συνθήκες που διαμορφώνονται, υπό την επίδραση της οικονομικής κρίσης και της ενίσχυσης των ευρωπαϊκών αντιμεταναστευτικών πολιτικών, οι αντιρατσιστικές και μεταναστευτικές οργανώσεις πρέπει να επανεξετάσουμε το πλαίσιο δράσης, τις στρατηγικές και τις πρακτικές μας, να διαμορφώσουμε το λόγο και τα επιχειρήματά μας και να συντονίσουμε τη δράση μας. Επόμενοι σταθμοί του αντιρατσιστικού κινήματος, τα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ, το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στην Ισταμπούλ, οι αποκεντρωμένες κινητοποιήσεις του καλοκαιριού στη Λέσβο (τέλη Αυγούστου) και τη Σάμο (27-29/8), καθώς και το NoBorder camp στις Βρυξέλλες (27/9 έως 10/3).

Γιώργος Μανιάτης

Φτιάχνοντας έναν κόσμο

Tο 1ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ έγινε στην Αθήνα το 1996 και από τότε μέχρι σήμερα αυτή η πολυεθνική γιορτή έχει απλωθεί στο χώρο και στο χρόνο: Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ της Αθήνας κλείνει φέτος τα δεκαπέντε χρόνια του, στη Θεσσαλονίκη γίνεται ήδη εδώ και δώδεκα χρόνια, ενώ φεστιβάλ έχουν γίνει και γίνονται στα Γιάννενα, στο Ρέθυμνο, στη Λάρισα, στα Χανιά και στο Βόλο.

Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ έχει επιπτύχει, μέσα στα χρόνια, να αποτελέσει ένα θεσμό σε πολλές πόλεις αλλά και ένα σταθμό του αντιρατσιστικού κινήματος στον ελλαδικό χώρο. Ο στόχος του Φεστιβάλ είναι τριπλός: Διάδοση των ιδεών του αντιρατσισμού και της πολυεθνικής συνύπαρξης στην ελληνική κοινωνία, δημιουργία ενός χώρου οικειότητας και ελευθερίας για τους/τις μετανάστες-ριες και, τέλος, συντονισμός του αντιρατσιστικού κινήματος και άσκηση πολιτικής πίεσης για τα επίδικα της μετανάστευσης στην Ελλάδα.

Ως μια αντιρατσιστική γιορτή, λοιπόν, έχει επιτύχει να αναδειξεί ότι η πολυεθνική συνύπαρξη δεν είναι μια αφηρημένη ιδέα αλλά αποτελεί καθημερινή πρακτική, η οποία μπορεί να είναι γόνιμη εάν απαλλαχθούμε από την προκατάληψη και το φόβο για «τον άλλο». Έχει επιτύχει να φέρει σε επαφή Έλληνες και ξένους, τονίζοντας ότι οι μετανάστες-ριες δεν είναι μόνο εργάτες αλλά και πολιτικά και πολιτισμικά δρώντα υποκείμενα. Έχει επιτύχει να δημιουργήσει χώρους όπου οι μετανάστες-ριες αισθάνονται οικειότητα και ασφάλεια, γνωρίζονται μεταξύ τους αλλά και με ντόπιους, συζητούν και γιορτάζουν. Έχει επιτύχει να αποτελεί το χώρο συνεμφεσης και δικτύωσης μεταναστευτικών κοινοτήτων, προσφυγικών συλλόγων, αντιρατσιστικών, δικαιωματικών, συνδικαλιστικών και οικολογικών οργανώσεων, ομάδων διεθνιστικής αλληλεγγύης, φεμινιστικών οργανώσεων, συλλογικοτήτων του ομοφυλοφιλικού/λεσβιακού κινήματος, κινημάτων πόλης, φοιτητικών σχημάτων, πολιτικών και κοινωνικών εντύπων.

Αθήνα: Το 1ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στην Αθήνα γίνεται το 1996, στο Λόφο Κολωνού, και συμμετέχουν 25 μεταναστευτικές και αντιρατσιστικές οργανώσεις ενώ οι επισκέπτες είναι περίπου 3.000. Από το πρώτο μέχρι και το τέταρτο Φεστιβάλ κύριο θέμα, το οποίο αναδεικνύεται από τα συνθήματα μέχρι τις συζητήσεις, είναι η νομιμοποίηση όλων των μεταναστών-ριών χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Στο 4ο Φεστιβάλ ο αριθμός των οργανώσεων που συμμετέχουν αγγίζει τις 90 ενώ ο αριθμός των επισκεπτών ξεπερνάει τους 7.000 και ο Λόφος Κολωνού δεν μας χωράει πλέον. Έτσι, το 5ο Φεστιβάλ, με σύνθημα «Θέλουμε έναν κόσμο που να χωράει πολλούς κόσμους», γίνεται στο Πάρκο

Ιλισών και ο αριθμός των επισκεπτών φτάνει τους 10.000. Από το 5ο μέχρι και το 7ο Φεστιβάλ γίνεται μια προσπάθεια σύνδεσης του αντιρατσιστικού και μεταναστευτικού κινήματος στην Ελλάδα με το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα, το οποίο αναπτύσσεται διεθνώς, ενώ το 8ο και το 9ο Φεστιβάλ επικεντρώνουν στα ζητήματα του πολέμου, της διεθνοποίησης της καταστολής και της Ευρώπης - Φρούριο. Ταυτόχρονα, το 9ο Φεστιβάλ, με τη συμμετοχή 175 συλλογικοτήτων και πάνω από 16.000 επισκέπτες-ριες γίνεται, για πρώτη φορά, στην Πλατεία Πρωτομαγιάς. Η επέτειος των δέκα χρόνων γιορτάζεται με δέκα διαφορετικούς θεματικούς χώρους που περιλαμβάνουν από μεταναστευτικές κοινότητες μέχρι συλλογικότητες του LGBT κινήματος, από οικολογικές μέχρι συνδικαλιστικές οργανώσεις, και το Φεστιβάλ πλέον αποτελεί θεσμό, όχι μόνο για το αντιρατσιστικό κίνημα αλλά για έναν ευρύτερο «χώρα» που αντιστέκεται, διεκδικεί και αγωνίζεται. Το 11ο Φεστιβάλ, με τον αέρα του 4ου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ που διοργανώθηκε στην Αθήνα, αγγίζει πτυχές του πανευρωπαϊκού αντιρατσιστικού κινήματος με

ζωντανές συζητήσεις και πολλούς-ες ομιλητές-ριες από το εξωτερικό. Το 12ο Φεστιβάλ ξεπερνάει σε συμμετοχή όλα τα προηγούμενα: 195 οργανώσεις και 20.000 άνδρες και γυναίκες, ντόπιοι και ξένοι συναντιούνται, συζητούν και γιορτάζουν μαζί, γιατί η αλληλεγγύη δεν έχει σύνορα. Η πλατεία Πρωτομαγιάς, παρότι ένας ιδανικός χώρος από άποψη εγγύτητας στο κέντρο της πόλης και στις μεταναστευτικές γειτονίες της Αθήνας, φαίνεται να μην αρκεί πια για να φιλοξενήσει όλο τον κόσμο και τις οργανώσεις που αποτελούν το Φεστιβάλ. Οι επόμενες χρονιές για την οργανωτική ομάδα του Φεστιβάλ χαρακτηρίζονται από το άγχος της εύρεσης ενός καινούργιου χώρου που να μπορεί να μας φιλοξενήσει. Έτσι, το 13ο Φεστιβάλ γίνεται στο Άλσος Γουδή με κεντρικό σύνθημα «Για να ακουστούν δυνατά όσοι δεν έχουν φωνή». Τα ζητήματα επισφάλειας στην εργασία και τη ζωή ντόπιων και μεταναστών, η θωράκιση των συνόρων και η αυξανόμενη καταστολή αποτελούν τα κεντρικά πολιτικά επίδικα του Φεστιβάλ ενώ οι επισκέπτες ξεπερνούν τις 25.000. «Και τώρα ένα σύνθημα που όλους μας ενώνει, οι μετανάστες-ριες δεν είναι μόνοι»: Στη σκιά της εξέγερσης του Δεκέμβρη πραγματοποιείται το 14ο Φεστιβάλ, με συζητήσεις για την αντίσταση και την καταστολή, για την εκμετάλλευση των μεταναστών/ριών, για τον αγώνα της Κωνσταντίνας Κούνεβα. Το 14ο Φεστιβάλ γίνεται στο Πάρκο Ειρήνης στο Ρέντη, μια πολύ ενδιαφέρουσα μεταναστευτική γειτονιά «στην άκρη της πόλης».

Το 15ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ γίνεται δυστυχώς στη σκιά της οικονομικής κρίσης, μιας κρίσης που κάνει διακρίσεις καθώς η

ΘΥΕΛΛΗ

ΠΟΥ ΧΩΡΑΙΣΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ...

εργατική τάξη, ντόπιοι-ες και μετανάστες-ριες αναγκάζονται να υποστούν τις συνέπειες της με περικοπές μισθών, συντάξεων, επιδομάτων, αποζημιώσεων, με κατάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων που είχαν κερδηθεί με αγώνες δεκαετιών. Στο φετινό Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ, λοιπόν, το θέμα της αντίστασης στην ελαστικοποίηση της εργασίας και της ζωής μας θα είναι ένα από τα σημαντικότερα ζητήματα με καλεσμένους ομιλητές από χώρες που ο Βορράς και η Δύση ονομάζουν

«τρίτο κόσμο»: τον Γουδόλντεν Μπέλο, διανοούμενο και ακτιβιστή από τις Φιλιππίνες και τον Χόρχε Λουίς Βερμούδες από το κατειλημένο εργοστάσιο της ZANON στην Αργεντινή. Ταυτόχρονα, τα ζητήματα της ανόδου της Ακροδεξιάς, της εκπαίδευσης και της θιαγένειας, της Παλαιστίνης και των πολιτικών κρατουμένων θα συζητηθούν τις 3 μέρες του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ. Το φετινό Φεστιβάλ, όπως και το 13ο, θα πραγματοποιηθεί ξανά στο Άλσος Γουδή, επί της Λεωφόρου Κατεχάκη.

Θεσσαλονίκη: Η αρχή του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης έγινε με μια μονοή-μερη συναυλία το 1998, για να καθιερωθεί, την επόμενη κιόλας χρονιά, με ένα πολύ πετυχημένο διήμερο στην Πλατεία Αριστοτέλους, στο μεταναστευτικό στέκι του κέντρου της Θεσσαλονίκης. Με τη συμμετοχή δεκάδων συλλογικοτήτων της πόλης και χιλιάδων ανθρώπων, μέσα από εργαστήρια, συναυλίες, παραστάσεις και εκθέσεις, στήνεται μια μεγάλη γιορτή δουλεύοντας συλλογικά και με ανιδιοτέλεια. Τις επόμενες χρονιές, το Φεστιβάλ αναπτύσσεται σταθερά, παρά τις συχνές αναποδίες του καιρού, περνώντας από την Πλατεία Αριστοτέλους στην Αποθίκη 10 στο Λιμάνι (το Δεκέμβριο του 2000, μετά την αναβολή του λόγω κακοκαιρίας) και στη συνέχεια στην Παλιά Φιλοσοφική (Σεπτέμβριος του 2001) και στο Πολυτεχνείο (2002).

Τον Ιούνιο του 2003, το Φεστιβάλ συνδυάστηκε με τις ευρύτερες κινητοποιήσεις ενάντια στη Σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μεταφέρθηκε οριστικά στο Πάρκο των Σκύλων, στη Νέα Παραλία της Θεσσαλονίκης, όπου παραμένει μέχρι σήμερα. Τον Ιούνιο του 2005 φάνηκε ότι η συνέπεια και η συμμετοχική δουλειά αρχίζει να αποδίδει, καθώς το 8ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ σχεδόν διπλασιάστηκε, τόσο σε περιεχόμενο όσο και σε προσέλευση. Ήται, κλείνοντας τον Ιούνιο του

φωτογραφίας και ζωγραφικής, προβολές και συναυλίες. Φέτος το 7ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ θα γίνει στη Λάρισα το φθινόπωρο με σύνθημα «Ελεύθερο Χρήμα - Φυλακισμένοι Άνθρωποι».

Στα Χανιά το 1ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ οργανώθηκε το 2006 από το Στέκι Μεταναστών - Κοινωνικό Κέντρο Χανίων με μεγάλη ανταπόκριση από την τοπική κοινωνία. Με κεντρικό σύνθημα «Θέλουμε έναν κόσμο που να χωράει πολλούς κόσμους», ντόπιοι και

2007 μια δεκαετία, η συμμετοχή στο εορταστικότερο, λόγω «επετείου», 10ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ έφτασε τα 17.000 άτομα, καθιερώνοντας το Φεστιβάλ ως ένα κινηματικό και πολιτιστικό γεγονός για την πόλη, ως έναν τόπο επίσιας συνάντησης ανθρώπων από τόσο διαφορετικές καταγωγές, μεταναστών-ριών και ντόπιων, δείχνοντας έτσι, έστω και για τρεις ημέρες, πώς μοιάζει αυτός ο άλλος κόσμος που θα χωρά πολλούς κόσμους, όπως ήταν και το σύνθημα του πρώτου κιόλας Φεστιβάλ. «Στην εκμετάλλευση δίχως όρια να αντιτάξουμε την αλληλεγγύη χωρίς σύνορα» διαβάζουμε στην αφίσα του 13ου Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, που είχε τη μεγαλύτερη προσέλευση από όλα τα προηγούμενα.

Από τα Γιάννενα ως τα Χανιά: Στα Γιάννενα, η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Ιωαννίνων οργανώνει το πρώτο Φεστιβάλ το 2000 στο πάρκο Λιθαρίτσα με μεγάλη επιτυχία. Μέχρι το 2004 οργανώνονται πέντε ιδιαίτερα επιτυχημένα φεστιβάλ στα Γιάννενα, με κεντρικά συνθήματα ενάντια στις απελάσεις και υπέρ της νομιμοποίησης των μεταναστών-ριών.

Στο Ρέθυμνο, το πρώτο Φεστιβάλ πραγματοποιείται το φθινόπωρο του 2000 από το Στέκι Μεταναστών Ρεθύμνου. Για δύο μέρες κάθε χρόνο, στο Δημοτικό Κτήπο Ρεθύμνου, φιλοξενούνται πολιτικές συζητήσεις και καλλιτεχνικές εκδηλώσεις με συμμετοχή μεταναστών, φοιτητών και ντόπιων.

Η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Λάρισας διοργανώνει το 1ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ το 2004 και από τότε μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιηθεί άλλα έξι φεστιβάλ στην πόλη, με ανοιχτές συζητήσεις, εκθέσεις

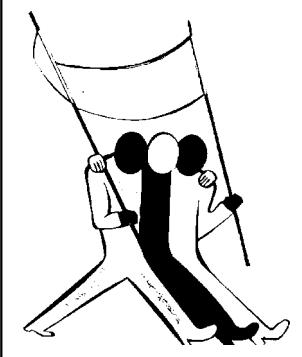
μετανάστες συνδιοργανώνουν ένα Φεστιβάλ που πραγματεύεται ζητήματα που αφορούν τόσο τα δικαιώματα των μεταναστών και το ρατσισμό όσο και ευρύτερα πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα, ενώ περιλαμβάνει μια σειρά από καλλιτεχνικά και πολιτισμικά δρώμενα. Φέτος, με σύνθημα «Οι ζωές μας πάνω από τα κέρδη τους» το Φεστιβάλ στα Χανιά έγινε το τελευταίο σαββατοκύριακο του Ιουνίου με μεγάλη επιτυχία.

Στο Βόλο οργανώνεται πρώτη φορά το 2006 Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ από το συντονιστικό μεταναστευτικών, κοινωνικών, πολιτικών οργανώσεων και πολιτών. Το Φεστιβάλ γίνεται στην Παραλία του Βόλου και εκατοντάδες ντόπιοι και μετανάστες στηρίζουν τη διοργάνωση με την παρουσία τους. Από τότε και μέχρι σήμερα υπάρχει κάθε φθινόπωρο ένα σταθερό ραντεβού στην παραλία του Βόλου.

Στην Πάτρα και στην Πρέβεζα, τα αντιρατσιστικά Φεστιβάλ ξεκίνησαν το καλοκαίρι του 2009 και φέτος και στις δύο πόλεις έγιναν για δεύτερη χρονιά. Φέτος, επίσης, έγινε και το πρώτο αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στη Σάμο με σύνθημα «Τα σύνορα είναι η φυλακή μου» και θέματα ενάντια στο ρατσισμό, τις διακρίσεις, για έναν κόσμο ισότητας και αλληλεγγύης.

Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ έχουν γίνει κατά καιρούς στο Αγρίνιο, στο Άργος και στην Πετρούπολη... Ισως εντέλει, συλλογικά, αποφασιστικά και αυτοοργανωμένα να μπορούμε όντως να κάνουμε δόλο τον κόσμο μια γειτονιά!

Όλγα Λαφαζάνη

Κινηματική αντιβία και μητροπολιτική οργή

Ο εγκληματικός εμπρησμός στη Marfin, ο τραγικός θάνατος τριών εργαζομένων, καθώς και όσα ακολούθησαν (κοινωνικές αντιδράσεις και πολιτικές τοποθετήσεις) έθεσαν επί τάπητος το θέμα των ηθικών ορίων και των πολιτικών όρων της κινηματικής αντιβίας.

Δεν πέσαμε από τα σύννεφα...

Δυστυχώς, η τραγωδία στη Marfin δεν αποτέλεσε έκπληξη. Όλο το προηγούμενο διάστημα, τόσο κατά τη διάρκεια όσο και μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη, είχαν πραγματοποιηθεί επιθέσεις που με τον έναντι τον άλλο τρόπο έθεσαν σε κίνδυνο πολίτες που ούτε εμπλέκονταν στα γεγονότα αλλά ούτε και καθ' οινόδηποτε τρόπο θα μπορούσαν να καταταχτούν στο στρατόπεδο του ταξικού εχθρού. Οι λογικές της μετατροπής της βίας σε φετίχ, της μηδενιστικής αναγρέυσης των μη εξεγερμένων σε αντιπάλους εξίσου επικίνδυνους με την οικονομική και πολιτική εξουσία, της αδιαφορίας για τη συλλογική κινηματική δράση, σε συνδιασμό μάλιστα με το ωχαδελφικό (και αρκούντως νεοελληνικό...) «έλα μωρέ θα 'ρθει η Πυροσβεστική να τους βγάλει», μπορεί να βρήκαν στη Marfin την πλέον συνταρακτική έκφρασή τους, ωστόσο, είχαν καθορίσει τρόπους δράσης πολύ καιρό πριν.

Αρέναντι σε αυτή την ιστορία όπου τρεις εργαζόμενοι χάνουν τη ζωή τους από μια ενέργεια που υποτίθεται ότι αναφέρεται στο κοινωνικό κίνημα, πρέπει κανείς να τοποθετείται με σαφήνεια, χωρίς υπεκφυγές. Αν και είναι σφάλμα να χαρακτηριστεί διολοφονία ο συγκεκριμένος εμπρησμός, δεδομένου ότι όσοι τον έκαναν δεν είχαν την πρόσθεση να σκοτώσουν κανέναν, είναι εξίσου προφανές ότι πρόκειται για μια ενέργεια βαρύτατης εγκληματικής αμέλειας. Αυτοί που έβαλαν φωτιά στην τράπεζα αδιαφόρησαν για τον κίνδυνο που συνεπαγόταν η εμφανής παρουσία ανθρώπων μέσα στο κτίριο. Κι επειδή ακριβώς η ταξική πάλη είναι αγώνας για την απελευθέρωση και την καταξίωση της ζωής των εργαζομένων, αλλά κι επειδή οι «παράπλευρες απώλειες» ανήκουν στο λεξιλόγιο του αντίπαλου στρατόπεδου, δεν χωράνε δικαιολογίες περί Βγενόπουλου και εξόδων κινδύνου. Η εγνωσμένη αδιαφορία της εργοδοσίας για τις συνθήκες ασφάλειας στους χώρους εργασίας θα έπρεπε να κάνει διπλά προσεκτικούς όσους θέλουν να κάψουν την τράπεζα, και όχι να χρησιμοποιείται ως άλλοθι για να αποσείσουν τις ευθύνες τους.

Μιλώντας για ευθύνες

Πέρα όμως από τους άμεσα υπεύθυνους για τον εμπρησμό, είναι προφανές ότι υπάρχει ένα γενικό ζήτημα πολιτικών ευθυνών για το πώς έφτασαν τα πράγματα σε αυτό το σημείο, μιας

και, όπως ήδη είπαμε, η Marfin δεν υπήρξε μεμονωμένο περιστατικό. Η έκρηξη του Δεκέμβρη έκανε ορατά στην κεντρική πολιτική σκηνή την οργή, το μίσος και την αγανάκτηση εκείνων των κοινωνιών της κοινωνίας που υφίσταται ταυτόχρονα την κοινωνική και πολιτική περιθωριοποίηση. Αν το τελευταίο απεργιακό κύμα ενάντια στο πρόγραμμα λιτότητας είναι, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, υπόθεση κατά κύριο λόγο της συνδικαλιστικά οργανωμένης εργατικής τάξης, ο Δεκέμβρης ήταν η στιγμή «των απέξω», των επισφαλών, της νεολαίας, των ανέργων, των μεταναστών, των πλέον χαμηλών στρωμάτων της κοινωνικής ιεραρχίας, όλων αυτών που είναι διαρκώς αόρατοι στο δημόσιο χώρο και των οποίων η ατζέντα ασκεί μηδενική επιρροή στον επίσημο πολιτικό λόγο. Ο αναρχικός χώρος βγήκε θριαμβευτής από το Δεκέμβρη, γιατί με τη συγκρουσιακότητα και τον εξεγερτισμό του κατάφερε να γίνει ο δίσιυλος μέσω του οποίου οι «άρστοι» έγιναν ορατοί. Το Δεκέμβρη, οι μορφές δράσης στις οποίες η κοινωνία κατά κύριο λόγο αναγνωρίζει τον αναρχικό χώρο υιοθετήθηκαν από πολύ πλατύτερο κόσμο. Είναι αυτονόητο ότι οι χιλιάδες που συγκρούονταν με την αστυνομία δεν ενστερνίστηκαν αυτομάτως την αναρχική ιδεολογία. Είναι όμως εξίσου σαφές ότι στο δρόμο οι «άρστοι» ακολούθησαν πολύ περισσότερο τους αναρχικούς απ' ότι την Αριστερά (της δικιάς μας Αριστεράς συμπεριλαμβανομένης).

Δυστυχώς, τελικά οι αναρχικοί έπεισαν θύματα της ίδιας της επιτυχίας τους. Λόγω της πολύ χαμηλής οργανωτικής συνοχής τους, αλλά και της έλλειψης πολιτικής βούλησης από ορισμένα τμήματα του αντεξουσιαστικού χώρου, δεν μπόρεσαν να κάνουν σαφή τη διαφορά μεταξύ της δικιάς τους κινηματικής αντιβίας (που έρχεται ως απάντηση στην κρατική τρομοκρατία, με σκοπό να την καταλύσει) και της μητροπολιτικής βίας που μπορεί να εκφράζεται στους δρόμους, αλλά πολλές φορές αναπαράγει τη βαρβαρότητα την οποία φιλοδοξεί να αντιπαλέψει. Τα αποτέλεσμα ήταν να χρεωθεί ο αντεξουσιαστικός χώρος πράξεις, με προεξάρχουσα τον εμπρησμό της Marfin, που είναι ξένες με τις αντιλήψεις του. Ωστόσο, πρέπει να τονιστεί ότι η εκρηκτική, και ενίστε αυτοκαταστροφική, οργή των αποκλεισμένων της μητρόπολης μπορεί να συναντίσται με ριζοσπαστικούς πολιτικούς χώρους, αλλά σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί δημιούργημά τους. Το μίσος και η αγανάκτηση υπήρχαν πολύ πριν ο Δεκέμβρης τα φέρει στο προσκήνιο. Ενώ λοιπόν οι αναρχικοί κατάφεραν να δώσουν πολιτική έκφραση στην κοινωνική οργή, δεν μπόρεσαν, και ορισμένοι δεν θέλουν, να περιφουρίσουν το χώρο τους, και το κίνημα συνολικά, από τις αυτοκαταστροφικές εκφάνσεις της, δηλαδή από τις τάσεις εκείνες που εντέλει στρέφονται ενάντια στην ίδια την

κοινωνία. Πολύ περισσότερο, δεν μπόρεσαν, και ορισμένοι δεν θέλησαν, να δημιουργήσουν εκείνες τις πολιτικές διαδικασίες που θα ευνοούσαν την περαιτέρω πολιτικοποίηση του εξεγερσιακού δυναμικού του Δεκέμβρη.

Μια συντακτική δύναμη

Όσο αυτονόητη πρέπει να είναι για τη ριζοσπαστική Αριστερά (τουλάχιστον για την Αριστερά στην οποία αναφέρεται το Δίκτυο) η υπεράσπιση του αναρχικού χώρου από την οποιαδήποτε προσπάθεια απόδοσης αυλλογικής ευθύνης και ποινικοποίησής του, άλλο τόσο είναι καθήκον μας να καταδείξουμε ότι η κοινωνική οργή μπορεί να είναι η πρώτη ύλη της εξέγερσης, αλλά σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί τον ορίζοντα μια πραγματικά επαναστατική δράση. Η επαναστατική δράση, είτε παίρνει τη μορφή της ιδεολογικής ζύμωσης είτε αυτή της κινηματικής αντιβίας δεν είναι απλά μια αντιθεσιακή στάση, ούτε αποκλειστικά μια πολεμική στο κυρίαρχο δίκαιο. Συνιστά, πολύ περισσότερο, μια συντακτική - θεσμιζούσα πολιτική δύναμη, μια δύναμη που δεν θέλει απλά να γκρεμίσει το κυρίαρχο δίκαιο και τις κυρίαρχες αξίες, αλλά που αποζητά μια καινούργια θέσμιση και μια καινούργια ηθική. Κατά συνέπεια, οι όποιες πρακτικές της δεν υπόκεινται μόνο στην πολιτική οικονομία του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και στα πρότυπα του αξιακού πλαισίου το οποίο υπηρετούν. Ένα κίνημα που μάχεται για την απελευθέρωση και την καταζίωση των ζωών των εργαζομένων, για τη «θετική αυτοπραγμάτωση του ανθρώπου», δεν μπορεί να ενεργεί καταρρακώνοντας τους στόχους του (όπως επίσης δεν μπορεί να υιοθετεί και την αντιθετή στάση, αυτή του ιδεολογικού πουριτανισμού που στο όνομα εκείνου που ίσως έρθει, εθελοτυφλεί μπροστά στις αδηρίτες και μη «καθαρούστικες» αναγκαιότητες της πάλης με αυτό που ήδη υπάρχει).

Όμως, για να κάνουμε και την αυτοκριτική μας ως Δίκτυο, η δικιά μας άποψη δεν πρόκειται να ακουστεί ούτε από τους άμεσα ενδιαφερομένους ούτε από κανέναν άλλο αν δεν γίνουμε πιο τολμηροί στο δρόμο, αν δεν γίνουμε πιο αποφασιστικοί στην υπεράσπιση της ίχωρίς ενοχοποίησης είτε απέναντι στα αριστερά μας είτε απέναντι στα δεξιά μας), αν δεν δώσουμε στην ιδεολογική ζύμωση και την πολιτική απεύθυνση στο νέο ριζοσπαστικό δυναμικό την προσοχή που τους αντιστοιχεί. Και αν η Αναρχία παίρνει τώρα το πολύ πικρό μάθημα ότι η κοινωνική οργή δεν είναι συνθήκη ικανή από μόνη της για τη διαμόρφωση μιας ριζοσπαστικής πολιτικής, είναι η ώρα και η Αριστερά, από την πλευρά της, να αποδεχτεί επιτέλους ότι αυτή η οργή είναι η μόνη αφετηρία για τη διαμόρφωση ενός πραγματικά ρηγικέλευθου πολιτικού σχεδίου.

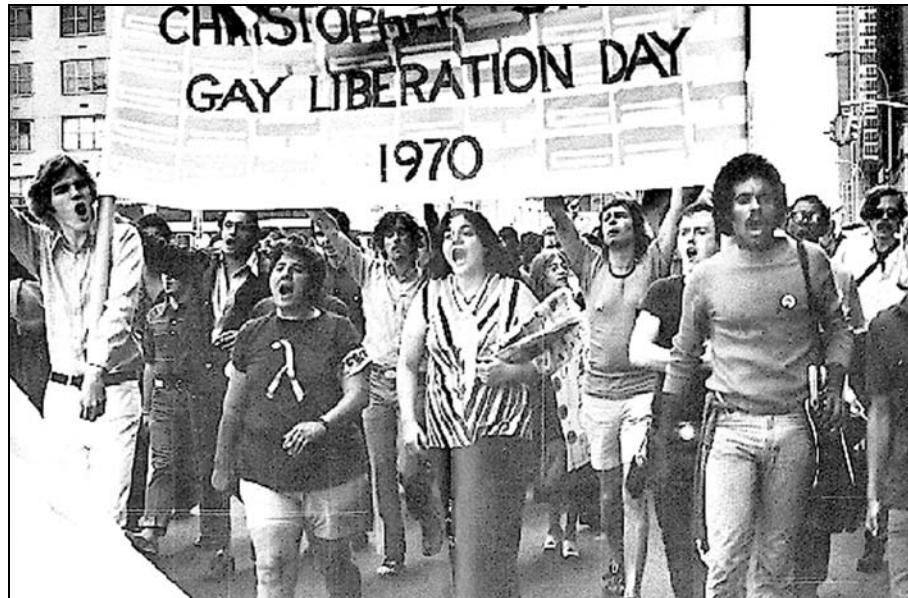
Γιάννης Αλμπάνης

Τα αιτήματα του λεσβιακού, γκέι, αμφί, τρανς κινήματος

Óταν μου προτάθηκε να γράψω ένα σύντομο κείμενο στο Δελτίο Θυέλλης για τις διεκδικήσεις του λεσβιακού, γκέι, αμφί, τρανς κινήματος (εφεξής ΛεΓΚΑΤ) σκέφτηκα ότι θα πήταν ατυχές ένα κείμενο που ενημερώνει βέβαια για το ζήτημα χωρίς να το συνδέει όμως με τα προτάγματα και τις προτεραιότητες που έχει υπερασπίσει το Δίκτυο για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα εδώ και τόσα χρόνια. Το κείμενο λοιπόν αυτό θα αναπτυχθεί σε δύο παραγράφους: Η πρώτη θα παρουσιάσει με πολύ συνοπτικό τρόπο τα αιτήματα και η δεύτερη θα επιχειρήσει να τα συνδέσει με ένα ευρύτερο πλαίσιο.

Όσον αφορά τη ρητορική και τα εγκλήματα μίσους, βασικότατο αίτημα του ΛεΓΚΑΤ κινήματος αποτελεί η επέκταση του αντιρατσιστικού νόμου 927/1979 που απαγορεύει τη δημόσια προτροπή σε πράξεις διάκρισης, βίας ή μίσους, την άρνηση παροχής αγαθών ή υπηρεσιών και τη δημόσια προσβολή με βάση τη φυλετική ή εθνική καταγωγή, καθώς ο νόμος αυτός δεν καλύπτει τα άτομα με αναπηρία και τις/τους ΛεΓΚΑΤ, αν και επεκτάθηκε με το νόμο 1419/1984 στις θρησκευτικές μειονότητες. Σε συνδυασμό με τα παραπάνω, μια ακόμη διεκδίκηση του θεσμικού ΛεΓΚΑΤ κινήματος είναι πέρα από την ποινικοποίηση της ρητορικής και των εγκλημάτων μίσους, η προβολή θετικών εικόνων για τις ΛεΓΚΑΤ με στοχευμένες εκστρατείες ενημέρωσης, αλλά και η αντικειμενική ενημέρωση για τα ζητήματα αυτά, τόσο μέσα από τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας όσο και από την εισαγωγή του μαθήματος της Σεξουαλικής Αγωγής στην υποχρεωτική εκπαίδευση. Από την άλλη, το άρθρο 347 του Ποινικού Κώδικα που ορίζει την ηλικία συνάνεσης μεταξύ ανδρών που κάνουν σεξ στα 17 χρόνια (και όχι στα 15 όπως ορίζεται για το σεξ μεταξύ ανδρών και γυναικών) αναπαράγει ξεκάθαρα μια αδικαιολόγητη διάκριση και οφείλει να καταργηθεί. Αντίθετα, ένας νόμος που μπορεί να θεωρηθεί ικανοποιητικός όσον αφορά την προστασία των λεσβίων, των γκέι και των αμφί είναι ο 3304/2005, που επιχειρεί να καταπολεμήσει τη διάκριση, παρενόχληση ή προσβολή λόγω φυλετικής ή εθνικής καταγωγής, θρησκευτικών ή άλλων πεποιθήσεων, αναπηρίας, ηλικίας ή γενετήσιου προσανατολισμού στον τομέα της απασχόλησης, της εργασίας και της παροχής αγαθών ή υπηρεσιών (δεν καλύπτει όμως και την περίπτωση των διακρίσεων απέναντι στην ταυτότητα φύλου, αδικώντας συνεπώς τις και τους τρανς). Και αυτός όμως μένει πρακτικά ανεφέρμοστος, καθώς πολύ

λίγες εργαζόμενες και εργαζόμενοι γνωρίζουν την ύπαρξή του ή παίρνουν το θάρρος να προχωρήσουν σε σχετική καταγγελία όταν αδικηθούν. Όσον αφορά συγκεκριμένα τις και τους τρανς, υπάρχει μεγάλο έλλειμμα στην ιατροφαρμακευτική και ψυχολογική υποστήριξη των ατόμων που εμπλέκονται στη διαδικασία του επαναπροσδιορισμού του φύλου τους, αλλά και πολύ έντονα φαινόμενα ρατσισμού και κοινωνικού αποκλεισμού απέναντι τους, για τα οποία ελάχιστα ως καθόλου προστατεύονται από την πολιτεία. Το γνωστότερο ίσως από τα αιτήματα του θεσμικού ΛεΓΚΑΤ κινήματος αποτελεί βέβαια η διεύρυνση του συμφώνου συμβίωσης και η εισαγωγή του πολιτικού γάμου και της τεκνοθεσίας ως δυνατότητας για τα ζευγάρια ίδιου φύλου, ούτως ώστε η συντροφικότητα των ΛεΓΚΑΤ να μπορεί να απολαμβάνει τα ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις με αυτή των ζευγαριών διαφορετικού φύλου.

Σε ένα πρώτο επίπεδο, τα παραπάνω αιτήματα και διεκδικήσεις φαντάζουν απαραίτητα για την κατάκτηση της ισοτιμίας και ισοπολιτείας των ΛεΓΚΑΤ, δίνουν όμως σε κάποιες και κάποιους την εντύπωση ενός κινήματος που πειριστρέφεται σχεδόν αποκλειστικά γύρω από τη θεσμική δράση, δεν είναι σπάνια μάλιστα και η κριτική ότι αιτήματα όπως αυτό για τον πολιτικό γάμο αφομοιώνουν άκριτα τα πρότυπα που έχουν κληροδοτηθεί από τις δομές της πατριαρχίας. Αν και η κριτική αυτή δεν είναι ολότελα άδικη, παραγνωρίζει ότι στο εσωτερικό του ΛεΓΚΑΤ κινήματος κυκλοφορεί πολλή περισσότερη επιφύλαξη και κριτική από όση αφήνει να φανεί ένα αίτημα που προτάσσεται επικοινω-

νιακά. Το ζήτημα είναι βέβαια να μην αυτοπειοφύρισαι πολιτικά στην όποια ατζέντα σου, αλλά και να ανοίγεσαι σε θεωρητικούς και πολιτικούς προβληματισμούς που ενημερώνουν τη δράση σου: Ο φεμινισμός, η οικολογία, τα κινήματα αυτοδιάθεσης, η queer θεωρία, αλλά και η ίδια η πορεία του πιο ριζοσπαστικού μέρους του ΛεΓΚΑΤ κινήματος μετά την εξέγερση του Stonewall αποτελούν μερικά παραδείγματα ρευμάτων που θα πήταν εξαιρετικά ωφέλιμα σε ένα κίνημα δικαιωμάτων που ενδιαφέρεται να συνδύεσει το ριζοσπαστισμό με την αποτελεσματικότητα. Ακόμη όμως και αν τα αιτήματα αυτά δεν συμπλέκονται με προτάγματα μιας ριζοσπαστικής πολιτικής θεωρίας, μπορούν να λειτουργούν αποδομητικά για τον κοινωνικό συντροπητισμό μέσα από τις συνέπειες τους. Μια κοινωνία που αντιμετωπίζει τις και τους ΛεΓΚΑΤ με τον τρόπο που αναφέρθηκε στην πρώτη παράγραφο θα είναι σίγουρα πολύ διαφορετική από την Ελλάδα του σήμερα. Αυτή η λογική της επίθεσης στον κοινωνικό συντροπητισμό μέσα από τις διεκδικήσεις για ισονομία και ισοπολιτεία στα δικαιώματα, δημιουργεί βέβαια συνέπειες και για το ίδιο το ΛεΓΚΑΤ κίνημα: Δεν μπορείς να έχεις σύνθημα το «ισότητα για όλες και όλους», χωρίς να σε απασχολεί η ενδοοικογενειακή βία, ο αποκλεισμός αρκετών μεταναστών και μεταναστριών από βασικά δικαιώματα ενός πολίτη, η αστυνομική αυθαιρεσία, η οικονομική ανισότητα, μεταξύ άλλων.

Κωστής Σπηλιώτης,
μέλος της Ομοφυλοφιλικής Λεσβιακής
Κοινότητας Ελλάδας

lgbt

Ακαδημία Πλάτωνα:

Οι κάτοικοι αντιδρούν στα σχέδια τσιμεντοποίησης

HΑκαδημία Πλάτωνα, μια ιστορική λόγω του αρχαιολογικού πάρκου γειτονιά, μόλις λίγα λεπτά από το κέντρο, χρόνια τώρα βιώνει την εγκατάλειψη και υποβάθμιση από την τοπική (Δήμος Αθηνας) και την κεντρική εξουσία (υπουργεία Πολιτισμού και Περιβάλλοντος).

Το τελευταίο δε διάστημα, το κεφάλαιο αναζητώντας φτηνή γη, νέους ελεύθερους χώρους, έχει μεταφέρει στην περιοχή υπηρεσίας όπως χρημαστιστήριο, μεγάλες τραπεζικές επιχειρήσεις, πολυάροφα γραφεία. Έτσι, η περιοχή έχει γίνει στόχος μεγάλων εργολαβικών συμφερόντων που επιχειρούν να λεηλατήσουν τους τελευταίους ελεύθερους αδόμητους χώρους, που, ενώ επί χρόνια είναι δεσμευμένοι για πράσινο, αθλητικούς χώρους, σχολεία, με ευθύνη της δημοτικής αρχής δεν έχουν απαλλοτριώθει και κινδυνεύουν να χαθούν. Σε συνδυασμό με τις μεγάλες οδούς ταχείας κυκλοφορίας (Λ. Κηφισού-Αθηνών) καθώς και τα έργα του προαστιακού, υψώνονται τοίχοι, επιδεινώνουν και φορτώνουν την περιοχή με κυκλοφοριακό, ρύπους και τοπιμεντοποίηση.

Η επίθεση που έχει εξαπολυθεί θα αλλάξει ριζικά την περιοχή και θα καταδικάσει το μοναδικό αρχαιολογικό πάρκο 130 στρεμμάτων, που είναι σημαντικό για την ευρύτερη περιοχή της Δυτικής Αθηνών. Χαρακτηριστικά, σχεδιάζονται πολυάροφα κτίρια, στην κυριολεξία μέσα στον αρχαιολογικό χώρο (REDS ιδιοκτησίας Μπόμπολα), μεγάλο «εμπορικό κέντρο πολιτισμού» (l) 53.000 τ.μ. στο χώρο του πρώην εργοστασίου Μουζάκη (Λένορμαν και Κηφισού).

Μοναδική ελπίδα για την ανατροπή αυτής της κατάστασης είναι οι κινητοποιήσεις των κατοίκων και η Επιτροπή Κατοίκων Ακαδημίας Πλάτωνα.

Το Σεπτέμβριο του 2008 αρχίζουν οι πρώτες αντιδράσεις κατοίκων για την ανέγερση πολυάροφου κτίρου της Νομαρχίας Αθηνών, κοντά στον αρχαιολογικό χώρο και σε οικόπεδο που προορίζονταν για το μοναδικό Νηπιαγωγείο. Πραγματοποιείται συγκέντρωση διαμαρτυρίας κατοίκων και εκπαιδευτικών που πετυχάινουν το σταμάτημα των εργασιών, δημιουργείται η Επιτροπή Κατοίκων ενώ το Νοέμβριο του 2008 ανοίγει καινούργιο μέτωπο: Η REDS, ιδιοκτησία Μπόμπολα, αρχίζει τις εκσκαφές σε μια έκταση που δεν βρίσκεται απλά στα δρια του αρχαιολογικού χώρου, αλλά μπαίνει σαν σφίνα στο κυρίως σώμα του. Η νεοσύστατη Επιτροπή Κατοίκων, αντιδράντας και διευρευνώντας το θέμα, βρίσκεται μπροστά σε παράνομη οικοδομική άδεια που εκδόθηκε από την Πολεοδομία του Δήμου Αθηνας, ενώ το υπουργείο Πολιτισμού, επί

Βουλγαράκη, είχε ανάψει το πράσινο φως για την ανέγερση των κτιρίων χωρίς να έχουν εγκριθεί οι περιβαλλοντολογικοί όροι από το ΥΠΕΧΩΔΕ. Το θέμα έρχεται στη Βουλή και ο υφυπουργός Εσωτερικών ενημερώνει ότι η Πολεοδομία επέβαλε διακοπή εργασιών στο έργο.

Η Επιτροπή Κατοίκων συνεχίζει τις διαμαρτυρίες της διοργανώνοντας ανοιχτή συνέλευση-συγκέντρωση των κατοίκων και παρέμβαση στο Δημοτικό Συμβούλιο, όπου τελικά παίρνεται απόφαση για αναστολή έκδοσης νέων οικοδομικών αδειών σε μια ζώνη γύρω από τον αρχαιολογικό χώρο. Οι πρώτες νίκες των κατοίκων γεμίζουν αισιοδοξία και δημιουργούν αυτοπεοίθηση για τη συνέχιση του αγώνα, ενώ οι δράσεις συνεχίζονται με συγκεντρώσεις και συναυλίες μαθητικών συγκροτημάτων, το Μάιο 2009. Το Νοέμβρη 2009, σε μεγάλη συγκέντρωση κατοίκων, παρουσιάζονται και υιοθετούνται προτάσεις που αφορούν την προστασία και ανάδειξη του αρχαιολογικού πάρκου και την εκπόνηση μελέτης για την ανάπλαση της περιοχής, να μη γίνουν τα πολυάροφα κτίρια της Νομαρχίας και της REDS και να διαμορφωθούν αθλητικοί χώροι και σχολεία.

Σημαντικός σταθμός στη συνέχιση της δράσης των κατοίκων στάθμηκε η διοργάνωση ημερίδας το Μάρτιο 2010 με θέμα «Η Ακαδημία Πλάτωνα στον Παγκόσμιο Πολιτισμό και οι χώροι στην Αθήνα σήμερα», με εισηγήσεις καθηγητών του Πανεπιστημίου και του Πολυτεχνείου, που με τις προτάσεις και τις θέσεις τους ενίσχυσαν το πλαίσιο της Επιτροπής. Στις 24 Μάρτη 2010, διοργανώθηκε συγκέντρωση και πορεία εκατοντάδων κατοίκων ενάντια στην προσπάθεια του Μπόμπολα να εξασφαλίσει από το υπουργείο Περιβάλλοντος την έγκριση για τους περιβαλλοντικούς όρους ώστε να συνεχίσει τα έργα στο κτίριο της REDS. Τελικά, η υπουργός υπογράφει την αναστολή έκδοσης οικοδομικών αδειών σε 56 οικοδομικά τετράγωνα γύρω από τον αρχαιολογικό χώρο, που δίνει ανάσταση σε 56 χρόνου

ώστε να συνεχίσουμε, γνωρίζοντας όμως τις δυσκολίες και τα συμφέροντα που έχουμε να αντιμετωπίσουμε.

Τον Ιούνιο του 2010, η Επιτροπή Κατοίκων με μια σειρά δράσεων ζωντανεύει το χώρο του πάρκου με συναυλίες, προβολές ταινιών για μικρά παιδιά, ανταλλακτικό παζάρι, συλλογική κουζίνα, καθώς και με συζητήσεις για φλέγοντα θέματα όπως για την Παλαιστίνη, το Ασφαλιστικό και το σχέδιο «Καλλικράτης», που έχουν θετική απήχηση στον κόσμο της γειτονιάς και συμμετέχει σε κάτι αυθεντικό και πρωτόγνωρο.

Η πολύμορφη δράση, ο αγώνας και οι προτάσεις των κατοίκων σπάνε τη σιωπή και αναδεικνύουν το θέμα της Ακαδημίας Πλάτωνα, όπου αναγκαστικά γίνεται αντικείμενο με θετική προβολή από πολλά ΜΜΕ, ενώ οι μεθοδεύσεις των κρατικών φορέων και του Δήμου Αθηνας δέχονται τα επικριτικά σχόλια όλων. Ενδιαφέρον δείχνουν και ξένα πανεπιστήμια και αρχαιολογικές σχολές που επισκέπτονται το χώρο.

Ο αγώνας είναι δύσκολος, τίποτα δεν έχει τελειώσει, το μόνο σήμουρο είναι ότι όλοι αυτοί που ευθύνονται για την εγκατάλειψη και την υποβάθμιση, που στρώνουν το δρόμο για τα επιχειρηματικά και εργολαβικά συμφέροντα, ξέρουν ότι έχουν απέναντι τους ένα αντίπαλο δέος, τους κατοίκους που κατάφεραν να σπάσουν την αποξένωση της σύγχρονης πόλης και τον ωχαδερφισμό, αναζητώντας συλλογικές μορφές αυτοοργάνωσης και πάροντας την τύχη της γειτονιάς και της ζωής τους στα χέρια τους με λαϊκές συνελεύσεις και κινητοποιήσεις.

Δημήτρης Καττής

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

1/5: Διαδήλωση Πρωτομαγιάς σε πολλές πόλεις. Μαζική η πορεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, παρά τις προκλήσεις ΜΑΤάδων και Δελτάδων, που επιτέθηκαν και προσπήγαν πολύ κόσμο.

5/5: Γενική απεργία και διαδηλώσεις ενάντια στα νέα μέτρα. Η συγκέντρωση και πορεία στην Αθήνα ήταν μεγαλειώδης και έφτασε περίπου τις διακοσίες χιλιάδες κόσμου. Στην κορύφωση της όμως, και με τον κόσμο αποφασισμένο να μείνει στο δρόμο, μαθεύτηκε ότι τρεις εργαζόμενοι πέθαναν από ασφυξία μετά τον εμπρησμό της Marfin στη Σταδίου. Άμεσως μετά την πορεία οι μπάτσοι εξαπολύουν πογκρόμ στα Εξάρχεια, κάνουν ελέγχους και μαζεύουν κόσμο στο σωρό, πολιορκούν και τελικά εισβάλουν στην κατάληψη της Ζαΐμη και επιτίθενται στο Στέκι Μεταναστών προκαλώντας τραυματισμούς και καταστροφές.

6/5: Πορεία στη Θεσσαλονίκη με τα πρωτοβάθμια σωματεία ενάντια στα νέα μέτρα περικοπών μισθών και συντάξεων.

7/5: Βιβλιοπαρουσίαση στη Θεσσαλονίκη από τη Δράση για την Ελευθερία του βιβλίου «Τουπαμάρος – Ήμερολόγιο Φυλακής» των Μαουρίσιο Ροσενκόρφ και Νιάτο Ουιδόμπρο, σε μετάφραση Δημήτρη Κουφοντίνα.

8/5: Ανοιχτή συνέλευση για τη δημιουργία Δράσης για την Ελευθερία στη Θεσσαλονίκη.

10/5: Συνέλευση για οργάνωση δράσεων ενάντια στις αυξήσεις των εισιτηρίων του ΟΑΣΘ.

14/5: Εκδήλωση - συζήτηση του Δικτύου Θεσσαλονίκης με θέμα «Καπιταλιστική κρίση και κινήματα» με τους Χρήστο Λάσκο, Σπύρο Μαρκέτο και Γιάννη Μηλιό στο Κοινωνικό Κέντρο-Στέκι Μεταναστών.

14/5: Εκδήλωση - συζήτηση του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, με θέμα «Κοινωνικοί Αγώνες, κρατική καταστολή, πολιτικοί κρατούμενοι», με ομιλητές τους Δημήτρη Μπελαντή, Αγγελική Σωτηροπούλου και Νίκο Γιαννόπουλο, στο Χώρο Κινημάτων - Στέκι Μεταναστών Βόλου.

14/5: Πάρτη οικονομικής ενίσχυσης του Δελτίου

Θυέλλης, στο Στέκι Μεταναστών - Κοινωνικό Κέντρο Θεσσαλονίκης.

17/5: Συγκέντρωση - εκδήλωση μνήμης για την Ημέρα της Καταστροφής – Νάκμπα – που διοργάνωσε ο Σύλλογος Παλαιστίνιων Φοιτητών στη Θεσσαλονίκη.

20/5: Απεργιακή διαδήλωση για την υπεράσπιση του δικαιώματος στην κοινωνική ασφάλιση, την εργασία, την αξιοπρέπεια. Ούτε ένα λεπτό πιο πολλή δουλειά - Ούτε ένα ευρώ λιγότερα λεφτά! Λίγο μετά τη μεγαλειώδη αλλά και τραγική πορεία της 5ης Μάη, οι εργαζόμενοι επιμένουν και αντιστέκονται. Από νωρίς το πρωί οι μπάτσοι στην Αθήνα κάνουν απίστευτους ελέγχους και εμποδίζουν μπλοκ σωματείων και κοινωνικούς χώρους να κατεβούν στην πορεία.

21/5: Τι είναι η ληστεία μιας τράπεζας μπροστά στην αφίγησή της; Βιβλιοπαρουσίαση στη Θεσσαλονίκη του πολιτικοκοινωνικού νουάρ «Φίδια στο Σκορπιό» του σ. Κώστα Μουζουράκη. Στην Αθήνα, αντίστοιχη παρουσίαση έγινε στις 4/6.

29/5: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στη Θεσσαλονίκη για τις πιέσεις που ασκούνται από το Ισραήλ στο «Στόλο της Ελευθερίας» που απέπλευσε στις 26/5 με έξι πλοία, 600 ακτιβιστές απ' όλο τον κόσμο και στόχο το πράσιμο του αποκλεισμού της Γάζας.

29-30/5: Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Πάτρας, ένα διήμερο στο κέντρο της Πόλης με συζητήσεις, εκδηλώσεις για τους μετανάστες και πρόσφυγες.

31/5: Το κράτος του Ισραήλ δολοφονεί! Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην Ισραηλινή πρεσβεία για την πειρατική δολοφονική επίθεση του Ισραήλ στο «Στόλο της Ελευθερίας», που κόστισε τη ζωή εννέα αγωνιστών και την αιχμαλωσία των υπόλοιπων επιβατών και πλοίων. Μεγάλες συγκεντρώσεις και πορείες έγιναν σε πολλές πόλεις της Ελλάδας και του εξωτερικού. Στην Αθήνα, κλούβες και ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις προστάτευαν την πρεσβεία, αυτό όμως δεν εμπόδισε χιλιάδες διαδηλωτές να κατεβούν στο δρόμο ζητώντας άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων ακτιβιστών και όρση του αποκλεισμού της

Γάζας. Ακολούθησε αδιανόητη αγριότητα από τα ΜΑΤ, που αναίτια απώθησαν και κυνήγησαν τον κόσμο μέσα σε σύννεφα χημικών και κρότου-λάμψης, με αρκετούς τραυματίες.

4/6: Κατάληψη στα γραφεία της ιστραηλινής εταιρείας Netafim στην οδό Αραχώβης 23 στα Εξάρχεια από αλληλέγγυους-ες ενάντια στην πολύνεκρη δολοφονική επίθεση του Ισραηλινού στρατού στα πλαίσια της διεθνούς αποστολής αλληλεγγύης στη Γάζα, τους τραυματισμούς, τις κακοποίσεις και τις συλλήψεις εκατοντάδων αγωνιστών.

13/6: Η Συμμαχία για τα Δικαιώματα Μεταναστών και το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών διοργανώνουν στη Δημοτική Αγορά Κυψέλης ενημερωτική εκδήλωση για τις ρυθμίσεις του νόμου για την απόκτηση ελληνικής ιθαγένειας.

25-27/6: Στην εκμετάλλευση δίχως όρια, αλληλεγγύη χωρίς σύνορα: 13ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, στο πάρκο των Σκύλων. Εξαιρετικά επιτυχημένο, τόσο στις συζητήσεις όσο και στις άλλες εκδηλώσεις, αφού η παρουσία χιλιάδων κόσμου ξεπέρασε κάθε προηγούμενο.

26-27/6: Οι ζωές μας πάνω από τα κέρδη τους: 5ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Χανίων, στο Πάρκο Ειρήνης και Φιλίας των Λαών, με μεγάλη συμμετοχή ελλήνων και μεταναστών-ριών.

29/6: Γενική απεργία κατά των ρυθμίσεων σε ασφαλιστικό και εργασιακά. Αρκετά μεγάλη η συμμετοχή στις πορείες και την απεργία. Άν δεν αντιδράσουμε, θα πεινάσουμε!

1-4/7: Το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα συναντιέται στην Ισταμπούλ στο 6ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ. Χιλιάδες ακτιβιστές από Ελλάδα, Ευρώπη και Τουρκία οργανώνουν συζητήσεις και δράσεις με επίκεντρο την οικονομική κρίση, την καταστολή, τους μετανάστες και το κουρδικό ζήτημα.

9-11/7: Οι μετανάστες δεν είναι οι εχθροί μας, εχθροί μας είναι αυτοί που κλέβουν τη ζωή μας: 15ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στην Αθήνα, Άλσος Γουδή.

KI ΌΡΙΩΣ KIVΕΙΤΟ...

ΔΕΛΤΙΟ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το μιλιταρισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινημάτων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεση τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρκούς αφθονίας, πίπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινημάτων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

Καταδικασμένοι για συμμετοχή στη 17Ν...

Οκτώ χρόνια στα υπόγεια των Φυλακών Κορυδαλλού

Oι Δ. Κουφοντίνας, Αλ. Γιωτόπουλος, Σ. Ξηρός, Χρ. Ξηρός, Β. Τζωρτζάτος και Ηρ. Κωστάρης κλείνουν οκτώ χρόνια στην ειδική πτέρυγα των Φυλακών Κορυδαλλού, εκτίνοντας ποινές ισοβίων. Συμπληρώνουν, δηλαδή, το μισό χρόνο από αυτόν που ορίζει ο ισχύων νόμος (16 χρόνια) ότι πρέπει να εκτίσει ένας ισοβίτης για να έχει δικαίωμα να ζητήσει την αποφυλάκισή του («υφ’ όρων απόλυτη»). Μαζί τους κρατούνται ο Β. Ξηρός και ο συνεργαζόμενος με τις αρχές Π. Τσελέντης, που έχουν καταδικαστεί σε 25ετή φυλάκιση, ενώ ο επίσης συνεργαζόμενος Κ. Τέλιος νοσηλεύεται στο ψυχιατρείο των Φυλακών.

Νομίζουμε, λοιπόν, ότι είναι ο «κατάλληλος χρόνος» για να περάσουμε από τη φάση της «γενικής» αλληλεγγύης στους πολιτικούς

κρατούμενους στον «ειδικό» αγώνα για την απελευθέρωσή τους. Προφανώς, γνωρίζουμε ότι τόσο η ευρωπαϊκή εμπειρία στην αντιμετώπιση της «τρομοκρατίας» (25ετείς φυλακίσεις) όσο και η ελληνική ποινική αντιμετώπιση των πολυσοβιτών (στην περίπτωση της 17Ν, όλοι πλην του Κωστάρη), που επιβάλλει συνήθως 20-25 χρόνια πραγματικής φυλακίσης, δεν αποτελούν καλούς οιωνούς για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων. Όμως, επειδή υπάρχουν αυτοί οι αρνητικοί όροι, αν επιδιώκουμε τη συντομότερη δυνατή αποφυλάκισή τους, πρέπει να ξεκινήσουμε τον αγώνα για την απελευθέρωσή τους τώρα.

Η ιδεολογική-προταγματική αφετηρία αυτού του αγώνα είναι ότι οι πολιτικοί κρατούμενοι του «αντικαπιταλιστικού στρατοπέδου» παραβιάζουν τον ποινικό κώδικα

υπηρετώντας το στόχο της κοινωνικής απελευθέρωσης και, με αυτή την έννοια, η αστική δικαιοσύνη (ακόμα και στην πιο «καθαρή» και «αντικειμενική» μορφή της...) είναι πολιτικά και αξιακά αναρμόδια να αξιολογήσει τις πράξεις τους ενώ οι ίδιοι οι πολιτικοί κρατούμενοι, σε γενικές γραμμές, πρέπει να είναι μέσα στην κοινωνία και όχι μέσα στη φυλακή. Με επίγνωση του σχηματικού χαρακτήρα της προαναφερθείσας άποψης, οφείλουμε να τονίσουμε ότι, κατά τη γνώμη μας, πρέπει να ισχύει ακόμα και σε περιπτώσεις που μας χωρίζουν αγεφύρωτες διαφωνίες με τη δράση των αγωνιστών στους οποίους εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας.

Όμως, υπάρχει ένας ακόμα λόγος, πολύ πιο υλικός και συγκεκριμένος από τον προηγούμενο, που κάνει αναγκαίο τον αγώνα για την

ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΦΗΣΑΝ ΝΑ ΒΑΔΙΣΕΙ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΟΝ ΑΛΥΣΟΔΕΝΟΥΝ...

Ο Σίμος Σεϊσίδης συνελήφθη στις 3 Μαΐου, βαριά τραυματισμένος στο πόδι, έπειτα από εν ψυχρώ πυροβολισμό αστυνομικού επειδή προσπάθησε να διαφύγει έλεγχο. Από τις καταθέσεις των παρόντων αστυνομικών προκύπτει ότι ο δράστης δεν απειλήθηκε από τον Σεϊσίδη και δύναται ουδεμία εισαγγελική ενέργεια έχει γίνει εναντίον του. Οι μπάστοι μπορούν πλέον να πυροβολούν οποιονδήποτε θεωρούν ύποπτο!

Ο Σίμος Σεϊσίδης, αφού κακοποιήθηκε βάναυσα από τους αστυνομικούς ενώ ήταν αιμόφρυτος, μεταφέρθηκε στο Ιπποκράτειο (στη συνέχεια στο ΚΑΤ και κατόπιν στον Ευαγγελισμό), όπου του επιβλήθηκε καθεστώς απόλυτης απομόνωσης (απαγόρευση επισκεπτηρίου, αλληλογραφίας κ.λπ.) ενώ οι αστυνομικοί φρουροί του ήταν ακόμα και μέσα στο χειρουργείο όταν ακρωτηριάστηκε το πόδι του. Οι αρμόδιοι γιατροί όχι μόνο συμφώνησαν στην κατάργηση των δικαιωμάτων του Σεϊσίδη ως κρατουμένου, αλλά συναίνεσαν και στην καταπάτηση των δικαιωμάτων του ως ασθενούς.

Ο Σίμος Σεϊσίδης μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές βρίσκεται στον Ευαγγελισμό, δύναται γίνονται συστηματικές προσπάθειες να μεταφερθεί στη φυλακή. Στον Σεϊσίδη έχει ήδη επιβληθεί η βαρύτατη σωματική ποινή του αναίτιου πυροβολισμού και του επακόλουθου ακρωτηριασμού ενώ η αποκατάσταση της υγείας του και η προετοιμασία της τοποθέτησης τεχνητού μέλους είναι αδύνατο να γίνουν στο άθλιο «νοσοκομείο» των Φυλακών Κορυδαλλού. Γ’ αυτό η Δράση για την Ελευθερία συμμετέχει στον αγώνα της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης για να αποφυλακιστεί τώρα ο Σίμος Σεϊσίδης και μέχρι την εξέταση του αιτήματος της αποφυλακίσης να παραμείνει στο νοσοκομείο.

ΝΑ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΤΕΙ ΤΩΡΑ Ο ΑΡΗΣ ΣΕΙΡΗΝΙΔΗΣ

Υπόδειγμα ποινικοποίησης της κινηματικής δράσης, αστυνομικής και δικαστικής αυθαιρεσίας, καθώς και κατασκευασμένου κατηγορητήριου αποτελεί η προφυλάκιση και η δίωξη του αναρχικού αγωνιστή Άρη Σειρηνίδη. Συνελήφθη την ίδια μέρα με τον Σίμο Σεϊσίδη, αρχικά του αποδόθηκαν κατηγορίες πλημμεληματικού χαρακτήρα, στη συνέχεια δύμας κατηγορήθηκε για ρίψη πυροβολισμών κατά αστυνομικής κλούβας πριν από δύο χρόνια στη Χαρ. Τρικούπη και, φυσικά, προφυλακίστηκε.

Πρόκειται για ανεκδιπήγητη κατηγορία, αφού από την ίδια τη δικογραφία (ιδιαίτερα τις καταθέσεις των αστυνομικών που καταδίωξαν το δράστη της επίθεσης) φαίνεται πεντακάθαρα ότι πρόκειται για άλλο πρόσωπο και για διαφορετικό χρόνο — ο Άρης κατηγορείται, μέσω ελέγχου του DNA, ότι πέταξε μια μάσκα στην οδό Δερβενίων μισή ώρα μετά το συμβάν της Τρικούπη! Πέραν του ότι ο έλεγχος DNA είναι αναξίοπιστος ως προς την υπόδειξη προσώπου (έχει σχετική ισχύ μόνο ως προς τον αποκλεισμό του), είναι κυριολεκτικά γελούσιο να κατηγορείται κάποιος επειδή πέταξε μια μάσκα όταν οι ίδιοι οι αστυνομικοί καταθέτουν ότι σε άλλο χρόνο και τόπο καταδίωξαν το δράστη, ο οποίος διέφυγε, ήταν 20 πόντους κοντύτερος και είχε εντελώς διαφορετικό ρουχισμό από αυτόν που πέταξε τη μάσκα...

Ο Άρης Σειρηνίδης διώκεται και κρατείται επειδή είναι αναρχικός και παρών σε όλους τους αγώνες, οι διώκτες του γνωρίζουν ότι το κατηγορητήριο σε βάρος του είναι ανυπόστατο και θα καταρρεύσει σε οποιοδήποτε δικαστήριο, επιλέγουν δύμας τη δίωξη του για να στείλουν μήνυμα πειθάρχησης και εκφοβισμού στον αναρχικό χώρο και στις κινηματικές αντιστάσεις των Εξαρχείων. Αυτό το μήνυμα να τους το ανταποδώσουμε!

απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων της 17N: Συνελήφθησαν, ανακριθηκαν, κρατήθηκαν (και κρατούνται...), δικάστηκαν και καταδικάστηκαν με «ειδικό τρόπο», δηλαδή με καταπάτηση του Συντάγματος, νόμων, δικονομικών δικαιωμάτων κλπ. Ποιος ισχυρότερος λόγος απ' όλα αυτά, δηλαδή τις διακρίσεις και την αυθαιρεσία που υπέστησαν, για να υποστηριχτεί η «ειδική αντιμετώπιση» τους, δηλαδή η συντομότερη αποφυλάκισή τους απ' ότι ορίζει ο ισχύων νόμος, αντί της επιμήκυνσής της όπως επιθυμούν τα εγχώρια και διεθνή «αντιτρομοκρατικά» επιτελεία; Ποιος καλύτερος τρόπος, ακόμα και στο αστικό δημοκρατικό πεδίο, καταγγέλιας της αστυνομικής ασυδοσίας, της δικαστικής αυθαιρεσίας και της κρατικής καταστολής από το να αγωνιστούμε για την ακύρωσή τους στην πράξη μέσω της απελευθέρωσης αυτών που τις υπέστησαν στην πλέον ακραία μορφή τους;

Γνωρίζουμε ότι αυτός ο αγώνας δεν χρειάζεται μόνο ιδεολογικοπολιτική προετοιμασία και κινηματική δράση, αλλά και συγκεκριμένο σχεδιασμό, ευρείες συμμαχίες και οργανωμένες διεκδικήσεις. Μαζί, λοιπόν, με

την αλληλεγγύη σε όλους τους πολιτικούς κρατούμενους, «παλιούς» και «νέους», και τον αγώνα για την απελευθέρωση των καταδικασμένων ως μελών της 17N ανοίγουμε μια σειρά από μέτωπα που συνδέουν τις συνθήκες κράτησης με την αποφυλάκιση των συγκεκριμένων πολιτικών κρατουμένων.

Άμεση αποφυλάκιση του Σ. Ξηρού για λόγους υγείας. Σχεδόν τυφλός και κουφός, με αθεράπευτα καρδιακά και αγγειακά προβλήματα, ο Σάββας υφίσταται την πλέον αποκρουστική κρατική εκδικητικότητα.

Άδειες εξόδου σε όλους τους ισοβίτες της 17N. Συμπληρώνουν τον απαραίτητο χρόνο για να έχουν δικαίωμα άδειας εξόδου από τη φυλακή. Βέβαια, με το νόμο Δένδια, τον οποίο διατηρεί ο Καστανίδης, αυτό το δικαίωμα αφαιρείται από τη μεγάλη πλειονότητα όλων των κρατουμένων ήτη Δράση μαζί με την Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων έχουν ζεκινήσει καμπάνια μέσα και έξω από τις φυλακές για να πάρουν άδειες δύο οι κρατούμενοι που έχουν εκτίσει τον αναγκαίο χρόνο ποινής που ορίζει ο νόμος. Φυσικά, σε αυτό το πεδίο ο αγώνας πολιτικών και υπόλοιπων κρατουμένων είναι κοινός, ωστό-

σο οφείλουμε να διευκρινίσουμε ότι όχι μόνο δεν θα δεχτούμε καμία διάκριση σε βάρος των πολιτικών κρατουμένων ή εξαίρεσή τους από το δικαίωμα στην άδεια σε μελλοντικό νομοθέτημα, αλλά θα κάνουμε ότι μπορούμε για να πάρουν άδειες τώρα — θέλουμε τον Κουφοντίνα ομιλητή στο διήμερο που κάνουμε το φθινόπωρο!

«Ημιελεύθερη διαβίωση» τώρα. Ο νόμος το προβλέπει και καταχρηστικά δεν εφαρμόζεται, όπως συμβαίνει και για πολλά άλλα στις ελληνικές φυλακές. Οι κρατούμενοι της 17N δικαιούνται καθεστώς ημιφυλάκισης και είναι η επόμενη φάση του αγώνα μετά την κατοχύρωση των άδειών εξόδου.

Δεν είμαστε ούτε αφελείς ούτε αιθεροβάμονες. Σπεύδουμε δε να διευκρινίσουμε προς πάσα πλευρά ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι ούτε να περιμένουμε την επανάσταση για να απελευθερωθούν οι πολιτικοί κρατούμενοι, ούτε βεβαίως το πότε θα «ωριμάσουν οι συνθήκες» για να ασχοληθούμε μαζί τους. Στο κάτω κάτω γνωρίζουν και γνωρίζουμε ότι αγωνιζόμενοι για την ελευθερία τους αγωνίζόμαστε για την ελευθερία.

Τα κείμενα για τους κρατούμενους της 17N, τον Σιμό Σείσιδη και τον Άρη Σειρηνίδη υπάρχουν στο εφημεριδάκι της Δράσης για την Ελευθερία, από το οποίο τα αναδημοσιεύουμε.

ΚΑΝΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΣΕ ΚΕΛΙ

ωρίς να ληφθούν υπόψη οι κινητοποιήσεις για την κατάργηση των Φυλακών Ανθηλίων — την καμπάνια «Κανένα Παιδί σε Κελί» συνυπέγραψε πλήθος κόσμου— αλλά και οι φωνές από τους φορείς που ασχολούνται με το ζήτημα, ψηφίστηκε σήμερα (1/7/2010) το νομοσχέδιο για τη βελτίωση της Ποινικής Νομοθεσίας για τους ανήλικους δράστες. Χωρίς να αρνιόμαστε ότι υπήρξαν ρυθμίσεις προς θετική κατεύθυνση, οφείλουμε να επισημάνουμε ότι θα συνεχίσουμε να γινόμαστε θεατές στον εγκληματικό εγκλεισμό ανήλικων παιδιών.

Στις αλλαγές που έγιναν σε σχέση με το 2003 αξίζει να αναφερθούν:

- Για να επιβληθεί κράτηση ανήλικου πρέπει να έχει συμπληρωθεί το 15ο έτος της ηλικίας από το 13ο που ήταν ως τώρα.
- Η διάρκεια κράτησης των νέων δεν μπορεί να υπερβαίνει τα 5 έτη (ούτε να είναι μικρότερη από 6 μήνες) για

απειλούμενη ποινή έως 10 έτη. Σε περίπτωση που η απειλούμενη ποινή είναι ισόβια κάθειρξη, η διάρκεια κράτησης δεν μπορεί να ξεπερνά τα 10 έτη (μικρότερη ποινή 2 έτη). Ο νόμος ως τώρα όριζε 6 μήνες με 10 έτη στην πρώτη περίπτωση και 5 έτη με 20 έτη στη δεύτερη.

- Καταργείται το αυτόφωρο για τους ανήλικους.
- Προβλέπεται ο υποχρεωτικός διορισμός συνηγόρου. Ο μη υποχρεωτικός διορισμός οδηγούσε έως τώρα σε περιπτώσεις εκδίκασης χωρίς νομική υποστήριξη λόγω έλλειψης των απαιτούμενων μέσων.
- Ιδρύεται Κεντρικό Επιστημονικό Συμβούλιο με στόχο να παρακολουθεί το έργο των Εταιρειών Προστασίας Ανθηλίων.

Τι γίνεται όμως με τις συνθήκες κράτησης; Δεν προβλέπεται πουθενά εξανθρωπισμός της καθημερινότητας τόσων νέων, ούτε προγράμματα εκπαί-

δευσης προσαρμοσμένα σε εφήβους που είναι φυλακισμένοι. Πού είναι η εφαρμογή των προβλεπόμενων εναλλακτικών του εγκλεισμού μέτρων (κοινωφελής εργασία, κοινωνικά προγράμματα, ανάδοχη οικογένεια); Βέβαια, για εναλλακτικά μέτρα μιλούσε και ο προηγούμενος νόμος, όμως δεν υπέπεισε στην αντίληψή μας και χρήση αυτών.

Επίσης, ας μην ξεχνάμε ότι και τα κάγκελα της φυλακής έχουν χρώμα και τάξη. Και ότι συνήθως βρίσκονται μπροστά από παιδιά που ήδη βιώνουν τον αποκλεισμό και τις διακρίσεις. Και ότι συνήθως ο εγκλεισμός αποτελεί την περιστρεφόμενη πόρτα που θα οδηγήσει ξανά στην ίδια κατάσταση αυτόν ή αυτή που αποφυλακίστηκε και σε καμία περίπτωση στον περιβόλο των περιφρονισμό.

Ευαγγελία Κοντοδήμα

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ZANON: Εννέα

ΟΙΕΘΝΗ

Συνέντευξη με τον Χόρχε Λουίς Βερμούδες, εργαζόμενο στο κατειλημμένο εργοστάσιο κεραμοποιίας Zanón.

Ποιος είναι ο ρόλος των συνειδητοποιημένων εργατών στη ριζοσπαστικοίηση του συνόλου των εργατών στη Zanón;

Ηιστορία της Zanón έχει τις ρίζες της στο '98, όταν κάποιοι σύντροφοι αποφάσισαν να έρθουν αντιμέτωποι με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και σχημάτισαν την πρώτη λίστα για τη συγκρότηση της εργοστασιακής επιτροπής της Zanón. Με την επιρροή αυτών των πιο συνειδητοποιημένων σύντροφων κερδίσαμε την πρώτη νίκη, που δεν ήταν άλλη από το να δειξουμε στους συντρόφους της βάσης ότι υπήρχε ένα σημαντικό κομμάτι εργαζόμενων που ήταν ικανοί να δουλέψουν με εντιμότητα μέσα από μια συμμετοχική διαδικασία. Οι αποφάσεις θα ήταν αποφάσεις συλλογικές, συμπεριφορά που δεν χαρακτηρίζει τη γραφειοκρατία, η οποία θα ήταν πλέον υποχρεωμένη να συγκαλεί συνελεύσεις για να διαπραγματευτεί την επίλυση μιας σύγκρουσης με την εργοδοσία, και όχι να παίρνει μόνη της αποφάσεις που επηρέαζαν τη ζωή των συντρόφων χωρίς να λαμβάνει υπόψη την άποψή τους.

Από τη στιγμή εκείνη, λοιπόν, ξεκίνησε μια διαδικασία εκδημοκρατισμού στη λίψη των αποφάσεων που λειτουργησε ως σχολείο και οδήγησε στην αλλαγή της συμπεριφοράς των συντρόφων της Zanón, οι οποίοι άρχισαν πλέον να συμμετέχουν στη συζήτηση όλων των προβλημάτων και στη λίψη όλων των αποφάσεων. Νομίζω πως αυτό ακριβώς υπήρξε το σημαντικότερο στοιχείο, αυτή η μεθοδολογία που υιοθέτησαν οι σύντροφοι ώστε η λίψη των αποφάσεων να είναι δημοκρατική και συμμετοχική.

Ποιος ο ρόλος της Zanón στη ριζοσπαστικοίηση του αργεντίνικου εργατικού και κοινωνικού κινήματος;

Δεν είμαι σήγουρος εάν θα το αποκαλούσα ριζοσπαστικοίηση. Νομίζω πως το σημαντικότερο όσον αφορά τη διαδικασία της Zanón είναι το γεγονός ότι καταφέραμε να μην κλείσει το εργοστάσιο, να συνεχίσουμε να παράγουμε και να αποκαλύψουμε στην κοινωνία την πραγματικότητα, το γιατί ο Zanón (ιδιοκτήτης του εργοστασίου) κλείνει το εργοστάσιο και φεύγει. Είχε φτάσει να θεωρείται κάτι φυσιολογικό στην Αργεντινή: Για κάποια χρόνια οι ιδιοκτήτες κήρυξαν πτώχευση, άδειαζαν τα εργοστάσια, άφηναν τεράστια χρέη, δεν πλήρωναν τους εργαζόμενους, οι εργαζόμενοι απολύονταν και

κανένας δεν έπαιρνε μια απόφαση διαφορετική από το να πάει σπίτι του. Η Zanón αυτό που απέδειξε είναι πως υπήρχε μια διαφορετική εναλλακτική λύση από την απώλεια της εργασίας. Σημαντικό ρόλο επίσης έπαιξε το γεγονός ότι από τη δεκαετία του '90 ξεκίνησε στην Αργεντινή μια διαδικασία αποβιομηχανοποίησης η οποία οδήγησε σε αύξηση της ανεργίας. Το 2000 πια ήδη γνώριζες πως, αν έχανες τη δουλειά σου, ήταν αδύνατον να ξαναδουλέψεις και αυτό το πρόβλημα ήταν ακόμα πιο οξύμενο για τους εργαζόμενους που ήταν από 45-50 χρονών και που το σύστημα θεωρεί ότι έχουμε φάει τα ψωμάτια μας.

Πόσο μπορεί να αντέξει ένα εργοστάσιο υπό εργατικό έλεγχο μέσα σε μια αμιγώς καπιταλιστική κοινωνία;

Η απάντηση είναι δύσκολη και θα ήταν αδύνατο να προσδιορίσω κάποιο χρονικό διάστημα. Εννοώ πως είναι δύσκολη η επιβίωση γιατί παρ' όλο που έχουμε την υποστήριξη της κοινωνίας, το αστικό κράτος, από την ίδια του τη φύση, δεν εγκρίνει παρόμοιες εμπειρίες καθώς αποτελούν κακό παράδειγμα για όλους εργαζόμενους και διαρκώς προσπαθεί να βάλει εμπόδια, να τους οδηγήσει σε ασφυξία. Ο ιδιοκτήτης της Zanón, για παράδειγμα, πριν την εργατική αυτοδιαχείριση είχε επιδότηση στην ηλεκτρική ενέργεια και το φυσικό αέριο που έφταναν το 70% της αξίας, πλήρωνε δηλαδή το 30%, είχε φοροαπαλλαγές, μειώσεις στον ΦΠΑ, διαπραγματεύόταν με το κράτος πιστώσεις για να πληρώσει τους εργαζόμενους προφαστίζομενος μονίμως κρίση στις πωλήσεις, η οποία δεν υπήρχε, και το κράτος έδινε δάνεια τα οποία ουδέποτε εξοφλήθηκαν. Από τη στιγμή που το εργοστάσιο πέρασε υπό εργατικό έλεγχο το κράτος δεν έχει πάρει ούτε ένα τετραγωνικό μέτρο κεραμικών για τα δημόσια έργα, δεν έχουμε καμία επιδότηση στο ηλεκτρικό και το φυσικό αέριο και, όταν χρειαζόμαστε κάποιο δάνειο για ανανέωση του τεχνικού εξοπλισμού, φυσικά δεν το δίνουν. Αντιμετωπίζουμε δηλαδή μια κατάσταση που, ακόμα κι αν δεν στέλνουν πια διαρκώς την αστυνομία να μας πετάξει έξω, προσπαθούν να μας οδηγήσουν σε οικονομική ασφυξία. Είναι γεγονός ότι κάποιες κατειλημμένες επιχειρήσεις που αφομοιώθηκαν από την κυβέρνηση έχουν όλες τις ευκολίες, επιδοτήσεις, πιστώσεις κ.λπ., ενώ σε ένα εργοστάσιο που δεν έχει ενσωματωθεί βάζουν διαρκώς εμπόδια.

Είναι δύσκολο λοιπόν να προβλέψουμε πόσο θα αντέξει η Zanón. Πιστεύω, ωστόσο, πως το εάν και πόσο θα αντέξει ένα εγχείρημα όπως της Zanón — που είναι ανεξάρτητο από την κυβέρνηση όπως εκφράζεται και στο καταστατικό του συνδικάτου μας — θα εξαρτηθεί επίσης από το επίπεδο πολιτικής ανάπτυξης της αργεντίνικης κοινωνίας.

Το γεγονός δύτι το εργοστάσιο λειτουργεί ήδη εδώ και εννέα χρόνια δεν είναι ελπιδοφόρο μήνυμα;

Ναι, η Zanón λειτουργεί ήδη εννέα χρόνια υπό εργατικό έλεγχο και αυτό είναι σημαντικό γεγονός, αλλά είναι όπως στην πολιτική, είναι αυτό που έλεγε ο Λένιν, πως η Ρωσική Επανάσταση ήταν αδύνατον να νικήσει μόνο στη Ρωσία εάν δεν γινόταν εφικτή η επέκτασή της. Ο σοσιαλισμός σε μία μόνο χώρα είναι μια ανέφικτη ουτοπία. Ένα εργοστάσιο μόνο του υπό εργατική αυτοδιαχείριση επίσης είναι δύσκολο να καταφέρει να επιβιώσει. Πρέπει το εγχείρημα της Zanón να πολλαπλασιαστεί, να φτάσει να αποτελεί απειλή για τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής στην Αργεντινή αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο, πρέπει δηλαδή η εργατική αυτοδιαχείριση να γίνει παγκόσμια υπόθεση.

Η πολιτική Αριστερά παραμένει πολυδιασπασμένη. Δεν λείπουν και οι έντονες διαφοροποιήσεις ακόμα και στη συμμετοχή της στους επιμέρους κοινωνικούς και εργατικούς αγώνες. Μπορεί η Αριστερά να αποτελέσει υπολογίσμο αντίπαλο; Τα εκλογικά της ποσοστά δεν το δείχνουν.

Το πρόβλημα είναι για ποια Αριστερά μιλάμε. Έχουμε μια Αριστερά που προσδιορίζεται ως Κεντροαριστερά, που ποτέ δεν ξέρεις για τι ακριβώς πρόκειται, η οποία στην πραγματικότητα δεν παύει να αποτελεί στήριγμα της αστικής τάξης και των θεσμών του καπιταλιστικού κράτους, δεν πλησιάζει ούτε καν το ρεφορμισμό. Στην Αργεντινή τουλάχιστον αυτό συμβαίνει. Η κυβέρνηση Κίρχνερ, η οποία αυτοπροσδιορίζεται ως κεντροαριστερή, δεν έχει προχωρήσει σε καμία ουσιαστική αλλαγή όσον αφορά τη λειτουργία του κράτους. Πρέπει να αναγνωρίσω πως τελευταία, μετά από μια περίοδο αποβιομηχανοποίησης, έχει ξεκινήσει εκ νέου μια διαδικασία εκβιομηχάνισης, η οποία οφείλεται κυρίως στη διεθνή συγκυρία που επιτρέπει μεγαλύτερες εξαγωγές. Ωστόσο, η Κεντροαριστερά των Κίρχνερ δεν ακολουθεί παρά την πιο ορθόδοξη κατεύθυνση όσον αφορά την οικονομική ανάπτυξη της Αργεντινής. Έχουμε δημοσιονομικό πλεόνασμα, πλεόνασμα στο ισοζύγιο εξωτερικού εμπορίου, δηλαδή τα πιο παραδοσιακά χαρακτηριστικά ενός αστικού κρά-

χρόνια χωρίς αφεντικά

τους. Αυτό κατά τη γνώμη μου δεν είναι Αριστερά.

Υπάρχει επίσης το Σοσιαλιστικό κόμμα που δεν είναι παρά ρεφορμιστές, δεν θα το κατέτασσα στην Αριστερά. Στην Αριστερά ανήκουμε επίσης κάποιοι που υποστηρίζουμε τη διάλυση του αστικού κράτους και την εγκαθίδρυση ενός εργατικού κράτους. Τα πολιτικά κόμματα που υποστηρίζουν αυτή τη θέση είναι λίγα και με μικρή ικανότητα παρέμβασης και επιρροής στο εκλογικό σώμα της Αργεντινής που φαίνεται να είναι πιο κοντά στην Κεντροαριστερά παρά στην άποψη που θέλει τη διάλυση του αστικού κράτους. Και καθένα από τα κόμματα αυτά έχει διαφορετική θέση για τις εκλογές: Για παράδειγμα, οι μαοϊκοί σε μόνιμη βάση απέχουν από τις εκλογές, δεν θεωρούν ότι προσφέρουν εναλλακτική λύση για τους εργαζόμενους — φυσικά το υψηλό ποσοστό λευκών-αποχής δεν αποτελεί ένδειξη επιρροής του συγκεκριμένου κόμματος, απλώς ένα μέρος των ψηφοφόρων δεν πηγαίνει να ψηφίσει. Υπάρχουν άλλα κόμματα τα οποία συμμετέχουν στις εκλογές, όπως το Κομμουνιστικό Κόμμα, το οποίο ενίστε συμμαχεί και με την Κεντροδεξιά, ή και τροτσικιστικά κόμματα που σχηματίζουν εκλογικές συμμαχίες, ωστόσο ποτέ δεν έχουν ξεπεράσει το 2%. Κάποια έχουν κερδίσει έδρες σε τοπικά όργανα.

Σε τι βαθμό καθοδήγησαν τους κοινωνικούς και εργατικούς αγώνες;

Δεν νομίζω πως ήταν εκείνοι που καθοδήγησαν τους αγώνες στην Αργεντινή, ωστόσο είχαν σημαντικό ρόλο κυρίως στους εργοστασιακούς αγώνες, έναν ιδιαίτερο ρόλο στους αγώνες για να μην κλείσουν εργοστάσια. Για παράδειγμα, όλα τα κόμματα της Αριστεράς στηρίζουν τον αγώνα όχι μόνον της Ζανόν αλλά και τους αγώνες των εργαζομένων στην εκπαίδευση και την υγεία στο Νεουκέν Ιπρωτεύουσα της ομάδων μης επαρχίας στην οποία βρίσκεται το εργοστάσιο με 360 χιλ. κατοίκους, παρά τις διαφορετικές οπτικές που μπορεί να υπήρχαν όσον αφορά μια συγκεκριμένη στιγμή της απεργίας ή ενός κοινωνικού αγώνα. Στις περιπτώσεις αυτές συναντιούνται παρά τις διαφορετικές τους απόψεις διατηρώντας παράλληλα την πολιτική τους ανεξαρτησία.

Πώς κατάφερε ο Κίρχνερ να απορροφήσει, σχετικά έγκολα, τη ριζοσπαστικοποίηση που γεννήθηκε το 2001;

Αφομοιώθηκε ένα μέρος του κινήματος στο βαθμό που δεν είχε συγκεκριμένη θέση, απόρροια μιας σαφούς πολιτικής άποψης. Όταν σε κάποιες συνθήκες τοποθετείσαι απλώς ως ρεφορμιστής ή απλώς δεν επιδιώ-

κεις να αλλάξεις ριζικά την κατάσταση ενός καπιταλιστικού κράτους αλλά να μεταρρυθμίσεις ή να εξωραΐσεις τα πράγματα για να υπάρξει λίγο λιγότερη εκμετάλλευση, μόλις το κράτος προσφερθεί για κάποιες παραχωρήσεις ή μικροαλλαγές καταλήγεις να αφομοιωθείς από αυτό.

Πώς θα σχολιάζετε την οικονομική κρίση της Αργεντινής και της Ελλάδας;

Θα μπορούσαμε να πούμε, όπως στα μυθιστορήματα, πως οποιαδήποτε ομοιότητα των χαρακτήρων με την πραγματικότητα είναι απλή σύμπτωση. Ωστόσο, δεν πρόκειται για απλή σύμπτωση. Η πραγματικότητα που βιώνετε εσείς στην Ελλάδα είναι η πραγματικότητα που ζήσαμε εμείς τη δεκαετία του '90 στην Αργεντινή με το νεοφιλελευθερισμό. Δεν πρόκειται για απλή σύμπτωση. Είναι το σχέδιο του μεγάλου χρηματιστικού κεφαλαίου όσον αφορά τον καταμερισμό εργασίας κυρίως, κάτι που δεν είχε καταφέρει για πολλά χρόνια ο καπιταλισμός, να οδηγήσει δηλαδή κάποιες χώρες σε μια ορισμένη κατάσταση η οποία δίνει τη δυνατότητα στα ισχυρά κράτη να κλέψουν τον πλούτο της, να πληρώνουν εξευτελιστικές τιμές για τα προϊόντα της και ο λαός να ζει στην απόλυτη μίζερια.

Γρέπει να διηγηθούμε την εμπειρία της Αργεντινής, τα μέτρα που επιβάλλουν οδηγούν σε μεγαλύτερη ανεργία, η ανεργία προκαλεί μεγαλύτερη φτώχεια και εξαθλίωση, οδηγεί σε μια κοινωνία όπου η οικογένεια αναζητεί εναγωνίων τρόπο να εξασφαλίσει το φαγητό της γιατί τα επιδόματα —όταν χορηγούνται— δεν επαρκούν. Οδηγεί στο να μη στέλνονται τα παιδιά στο σχολείο, καθηλώνει το μορφωτικό επίπεδο του λαού. Επιβαρύνεται σημαντικά η δημόσια υγεία, καθώς περιορίζονται τα ποσά που μπορούν να διατεθούν. Υπάρχει μεγαλύ-

τερος υποστιμός στα παιδιά και τη νεολαία και αυτά είναι ζητήματα που έχουν βάθος έως και 30 χρόνια. Τα παιδιά που δεν έχουν μορφωθεί δεν έχουν προοπτικές εξέλιξης, ένα υποστιμένο παιδί δεν μπορεί να είναι καλός εργαζόμενος γιατί ως ενήλικας είναι ένας ασθενής οργανισμός. Και όταν φτάσει η στιγμή που ούτε το φαγητό της οικογένειας δεν μπορεί να εξασφαλιστεί, ανοίγει ο δρόμος για την άνοδο του επιπέδου της βίας στην κοινωνία γιατί με κάποιο τρόπο πρέπει να φας και έτσι αυξάνονται οι κλοπές, οι δολοφονίες και τα επίπεδα της βίας. Μετά απαιτούμε ασφάλεια, ωστόσο ο μοναδικός τρόπος να ελαχιστοποιήσεις την ανασφάλεια είναι μέσα από την εκπαίδευση και την εργασία, όχι με περισσότερους αστυνομικούς στους δρόμους.

Παρόμοιες επιλογές οδήγησαν σε αυτό που στην Αργεντινή ονομάζουμε «εύκολη σκανδάλη» —εν ψυχρώ δολοφονίες κάτω από ένα δρόγιο αστυνομικής αυθαιρεσίας— ενώ υπάρχουν μερικά πολύ ενδιαφέροντα στοιχεία: Από το 2001 ως το 2005 η πληθυσμιακή αύξηση στην Αργεντινή ήταν της τάξης του 8% ενώ η αύξηση των ατόμων που οδηγήθηκαν στη φυλακή ήταν της τάξης του 92% και εάν εξετάσεις ποιοι είναι εκείνοι που οδηγούνται στη φυλακή, ποιοι είναι οι νέοι που δολοφονούνται εν ψυχρώ, δεν είναι παρά οι αποκλεισμένοι της κοινωνίας, εκείνοι που στοιβάζονται στις ζώνες εξαθλίωσης. Στην Αργεντινή αλλά και σε άλλες χώρες της Αμερικής η ποινικοποίηση γίνεται με κριτήριο την εμφάνιση...

Οιεθνή

Τη συνέντευξη πήρε η Τασούλα Χεπάκη
Μετάφραση: Άρια Λελάκη

Το ταξίδι προς τη Γάζα συνεχίζεται...

Hδιεθνής αποστολή «Freedom Flotilla» παρότι δεν έφτασε στη Γάζα, πέτυχε το σκοπό της. Κατάφερε να φέρει στο επίκεντρο του παγκόσμιου ενδιαφέροντος το παλαιοστινιακό ζήτημα, και ειδικότερα το ζήτημα του αποκλεισμού της Λωρίδας της Γάζας, αναδεικνύοντας το μείζον θέμα της ισραηλινής κρατικής βίας και κατοχής, και, παράλληλα, της ανθρωπιστικής καταστροφής. Συγχρόνως, η αποστολή δημιούργησε σημαντικά κοινωνικά, πολιτικά και διπλωματικά γεγονότα. Η ισραηλινή τρομοκρατική επέμβαση, η δολοφονία των εννέα Τούρκων αγωνιστών, η πειρατική απαγωγή, κακοποίηση και φυλάκιση εκαποντάδων ακτιβιστών, αποσταθεροποίησαν παγιωμένες ισορροπίες, αναδέταξαν —εν μέρει— πολιτικές συμμαχίες, μετατόπισαν —έστω κατά τι— θέσεις κρατών και διεθνών οργανισμών (ΗΕ, ΕΕ, Αραβικός Σύνδεσμος), έθεσαν άβουλες και συνένοχες κυβερνήσεις υπό ασφυκτική κοινωνική πίεση υποχρεώνοντάς τες να πάρουν θέση δημόσιας καταδίκης του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ. Οι περισσότερες αποφάσεις των διεθνών οργανισμών ζητούν σήμερα την άρση του αποκλεισμού της Γάζας, ενώ κάποιοι από αυτούς εκπονούν και σχέδια για την υλοποίησή του. Γνωρίζοντας την τύχη ανάλογων αποφάσεων που η διεθνής κοινότητα λαμβάνει σε σπιγμές κρίσης για να τις εγκαταλείψει λίγο αργότερα, άντανη κρίση θα έχει ξεχαστεί, για εμάς είναι σαφές ότι για να μπορέσουν να υλοποιηθούν αυτές οι αποφάσεις είναι απαραίτητη η σε παγκόσμιο επίπεδο πολιτικοκοινωνική πίεση του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη.

Η αποστολή «Freedom Flotilla», στην οποία συμμετείχαν 663 άνθρωποι από 37 χώρες, είχε καθαρά πολιτικό χαρακτήρα, αφού στόχευε στην ανάδειξη της καταπάτησης βασικών ανθρώπινων και ατομικών δικαιωμάτων των

Παλαιστινών —όχι μόνο στη Λωρίδα της Γάζας, αλλά και στη Δυτική Όχθη— από πλευράς Ισραήλ, και παράλληλα μετέφερε 8.000 περίπου τόνους ανθρωπιστικής βοήθειας. Η αποστολή συγκροτήθηκε πάνω σε έξι βασικούς πυλώνες: Τη διεθνή πρωτοβουλία «Free Gaza Movement», που είχε μέχρι σήμερα υλοποίησε όλα τα προηγούμενα παρόμοια εγχειρήματα, την ελληνική Πρωτοβουλία «Ένα Καράβι για τη Γάζα», την τουρκική μη κυβερνητική οργάνωση ΙΗΗ, τη «European Campaign to End the Siege on Gaza», που εκπροσωπεί την παλαιστινιακή διασπορά της Ευρώπης, τη σουηδική πρωτοβουλία «Ship to Gaza» και την «International Committee to Lift the Siege on Gaza» ως εκπροσώπου της παλαιστινιακής διασποράς στον αραβικό κόσμο.

Στη χώρα μας, η Πρωτοβουλία «Ένα Καράβι για τη Γάζα» άντλησε επίμονα και μεθοδικά δυνάμεις από την ελληνική κοινωνία, ενεργοποίησε δεκάδες πολίτες με έντιμη δημόσια δράση, εκαποντάδες αφανείς υποστηρικτές της παλαιστινιακής υπόθεσης, χιλιάδες αλληλέγγυους-ες που συνέδραμαν το εγχείρημα. Έγινε συνειδητή και επίμονη προσπάθεια το εγχείρημα να ανοιχτεί σε ολόκληρη την ελληνική κοινωνία, σε ολόκληρη τη χώρα. Έτσι, έγινε κατόρθωτο να υλοποιηθεί ένα πρωτόγνωρο για τη χώρα μας σε μέγεθος και σε δομή κινηματικό εγχείρημα, το οποίο ταυτόχρονα είχε ένα πολύ ευρύ πεδίο κοινωνικής αναφοράς, πολύ ευρύτερο του παραδοσιακού κινηματικού χώρου, δημιουργώντας τελικά ερείσματα, όχι μόνο στο κοινωνικό, αλλά ακόμα και στο πολιτικό σώμα. Η Πρωτοβουλία μπρόσετε να κινηθεί αποτελεσματικά σε θεσμικά μη φιλικό πολιτικό περιβάλλον, να ξεπεράσει πολλά εμπόδια, να δημιουργήσει ρήγματα σε έναν κρατικό πολιτικό και διοικητικό μηχανισμό που, είτε από στυγή γραφειοκρατική αντίληψη είτε από άνωθεν πολιτικές εντολές, έθετε πολλά και ποικίλα προβλήματα στην υλοποίηση της αποστολής, κατάφερε όμως τελικά να τα ξεπεράσει και τα πλοία να αποπλεύσουν για τη Γάζα.

Η στάση της ελληνικής κυβέρνησης απέναντι στην ισραηλινή τρομοκρατική επέμ-

βαση ήταν ιδιαίτερα άτονη. Το υπό ελληνική σημαία φορτηγό πλοίο που συμμετείχε στην αποστολή νομικά θεωρείται ελληνικό έδαφος, επομένως η ισραηλινή επίθεση που εκδηλώθηκε στα διεθνή μέσα στην ουσία συνιστούσε επίθεση κατά ελλήνων πολιτών σε ελληνικό έδαφος. Από αυτή τουλάχιστον την άποψη, η ελληνική κυβέρνηση δύφειλε να είχε αντιδράσει δυναμικά και πειστικά, όμως δυστυχώς δεν το έκανε. Εκδηλώνει ένα προσχηματικό ενδιαφέρον σχετικά με το ζήτημα της επιστροφής τόσο των πλοίων όσο και των προσωπικών αντικειμένων των επιβανδόνων, που έχουν κατακρατηθεί από τις ισραηλινές αρχές, στην ουσία όμως έδειξε τις πραγματικές της διαθέσεις με αστυνομική καταστολή που εκδηλώθηκε κατά χιλιάδων διαδηλωτών μπροστά από την ισραηλινή πρεσβεία στην Αθήνα το απόγευμα της μέρας της ισραηλινής επίθεσης. Απολύτως απαράδεκτη, πλήρως ταυτισμένη με την ισραηλινή κυβέρνηση, ήταν η στάση της κυπριακής κυβέρνησης, που όχι μόνο δεν επέτρεψε τον απόπλου κανενός πλοίου της αποστολής από τα λιμάνια του Νότου, αλλά απαγόρευσε ακόμα και σε βουλευτές να συνσυντίσουν τα πλοία μας στα ανοιχτά της Κύπρου.

Το ταξίδι μας προς τη Γάζα συνεχίζεται. Πορευόμαστε αταλάντευτα προς το σκοπό μας, που δεν είναι άλλος από το σπάσιμο του αποκλεισμού της, από τον ελλιμενισμό —στο επόμενο διάστημα— ενός περισσότερο συνεκτικού πολυεθνικού στολίσκου στη χιλιόβιμαρδισμένη ιχθυόσκαλά της, από το άνοιγμα των θαλάσσιων συνόρων της προς την υπόλοιπη Μεσόγειο, από —τελικά— τη δικαίωση του παλαιστινιακού αγώνα. Ως τότε όλοι εμείς —και πολλοί άλλοι μαζί μας— θα πλέουμε προς τα νερά της. Γιατί η Παλαιστίνη και η επί 60 χρόνια αντίσταση του λαού της είναι ένα παράδειγμα που μας εμπνέει, είναι ένας φωτεινός φάρος για όλους όσους αξιακά υπηρετούν την ελευθερία, την αυτοδιάθεση, την αξιοπρέπεια.

Τάκης Πολίτης

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση
του Δικτύου
για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνη: Μάνια Μπαρσέφσκη

Βόλος: Ιωλκού 33, τηλ.: 24210-30 335

Θεσσαλονίκη:
Ερμού 23 & Ελ. Βενιζέλου,
τηλ./φαξ: 2310-265 346

Αθήνα:
Τσαμαδού 13, τηλ.: 210-38 13 928
φαξ: 210-38 40 390
e-mail: diktio@diktio.org, http://diktio.org

